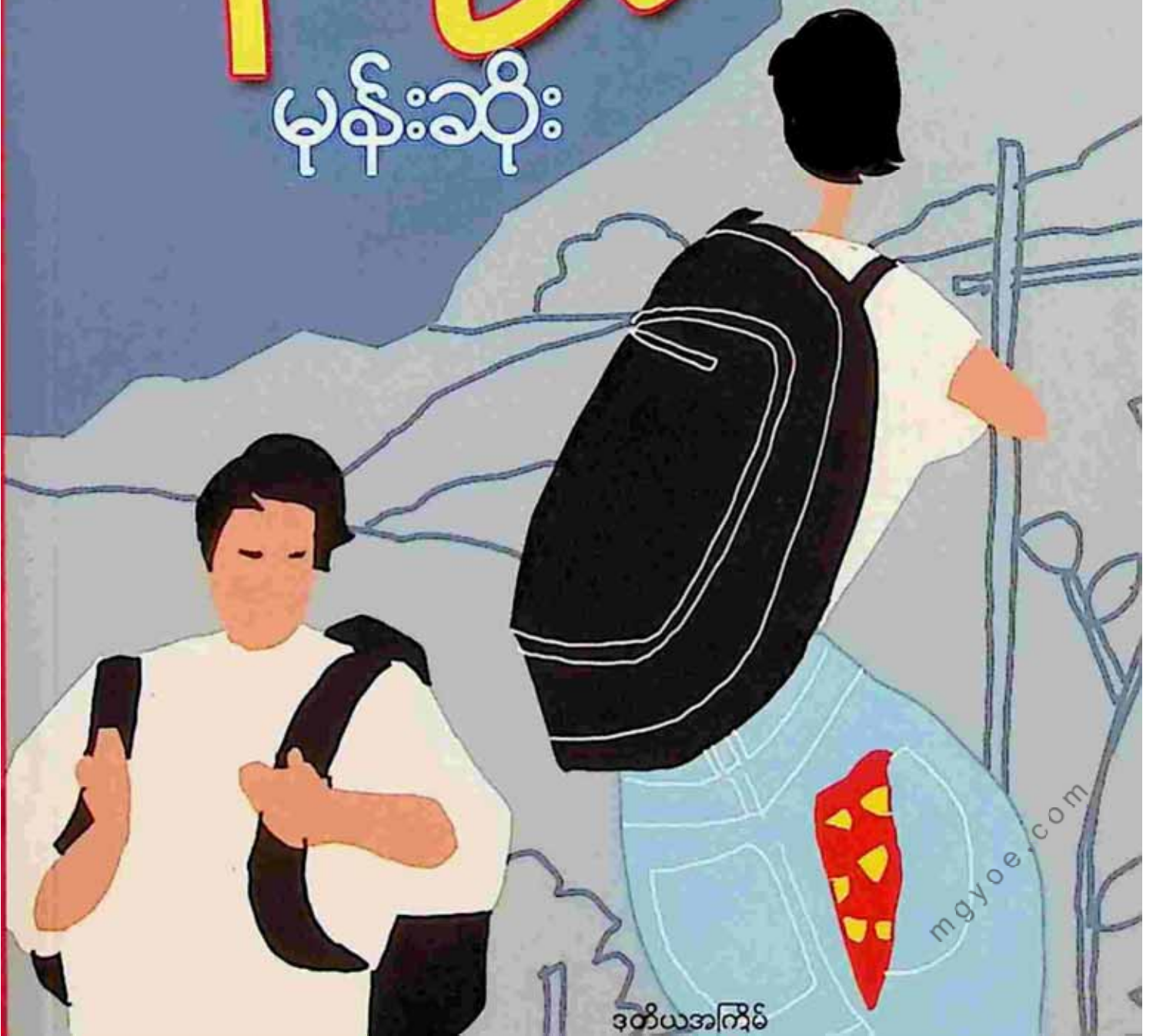

mg.yoe.com

နာမည်

မှန်းဆိုး

mg.yoe.com

ဒုတိယအကြိမ်

မျက်နှာပုံပန်းချီ - တော်တိဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

“chess...!”

cယုက f 5 အကွက်မှ သူ့ဘစ်ရှော့အဖြူနှင့် ခင်စိုး၏ e 5 အကွက်မှ ပွန်းတစ်လုံးကို ကောက်စားပြီး chess ခေါ်လိုက်သည်။

အုံကြည့်နေကြသည့် လူကိုးယောက်စလုံး ‘ဟာ...’ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ cယုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် chess ခုံဘေးမှာ ချထားသည့် စာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်လိုက်သည်ကို ခင်စိုးက ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်း၍တားသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ... ဒီမှာ မပြီးသေးဘူးလေ မင်းစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမလုပ်နဲ့ cယု...”

“အဲဒါ မင်း chess မထိုးတတ်လို့ ပြောတဲ့စကားပါကွာ၊ အခု မင်းဘုရင် ဘယ်အကွက်ရွှေ့မလဲ... ကြိုက်တဲ့အကွက်ကို ရွှေ့... made နေပြီပဲ...”

“h 8 တစ်ကွက်လွတ်နေသေးတာပဲ...”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်က ဘုရင်မ h 7 ကနေ chess တာပေါ့...”

“တောက်...”

“တောက်မခေါက်နဲ့ ခင်စိုး... c1 f5 ကနေ မဖမ်းဘဲ မင်းရဲ့ h 7 ကို ဘစ်ရှော့နဲ့စားလည်း made တာပဲ... လေ့ကျင့်ထားဦးပေါ့ကွာ...”

“တောက်... နာတယ်ကွာ... မိန်းမကွက်နဲ့ ခံလိုက်ရတာ...”

ခင်စိုးစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့မှာရှိနေသော chess ခုံက ‘ဝုန်း’ ခနဲ လန်ထွက်သွားသည်။ ကြည့်နေသူတွေ တော်တော်များများ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။ ငယုက ခုံကို ခြေထောက်ဖြင့် ပက်ကန်လိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။

“ခင်စိုး... မိန်းမညာဏ်နဲ့လို့တော့ မင်း ငါ့ကိုမပြောနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ ရှင်းလို့ရတယ်... လာ...”

ငယုက ဇက်တစ်ချက်ချိုးရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ကွက်လပ် ကျယ်ကျယ်တွင် ခင်စိုးကိုကြည့်ပြီး ရပ်နေသည်။ ခင်စိုး ငယုကိုကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိ။

“ဟုတ်တယ် ခင်စိုး... တရားဝင်စိန်ခေါ်ပြီး တရားနည်းလမ်း တကျ ကစားတာပဲ၊ မင်းရှုံးမှ ဟိုစကား ဒီစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငယု sorry ပဲကွာ... ငါတို့တောင်းပန်တယ်”

“ကောင်းပြီ မြတ်ဇော်... အဲဒီခင်စိုး ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မငဲ့နှမ ‘မေလေး’ရဲ့ထဘီတစ်ထည်လောက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ... ပြီးတော့ နောက်ထပ်စိန်ခေါ်ချင်တဲ့ ငတိတွေရှိရင်လည်း စီစဉ်ထားလေ... ကြေးကတော့ သူတို့ထွက်သလောက် လက်ခံတယ်၊ ငယုက ကြေးမငြင်းဘူး

နေရာလည်း မရွေးဘူး... ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်... OK ငါသွားပြီ...”

ပြိုင်ဘီးပေါ်ကို ဖျတ်ခနဲခုန်တက်သွားသော ငယုကို အားလုံးက ဝိုင်းငေးလိုက်ကြသည်။

“မင်းဘာသာညံ့လို့ ရှုံးတာကို မိန်းမညာဏ်တွေ ဘာတွေ သွား ပြောတော့ ဟိုက တင်းတာပေါ့ကွ... မင်းကလည်း အရူးပဲ...”

“ဟ... မိန်းကလေးမို့လို့ မိန်းကလေး ပြောတာပေါ့ကွ...”

“အဲဒါဆိုရင် သူစိန်ခေါ်တုန်းက မင်း ထွက်လိုက်ပါလားကွ...”

“သွားစမ်းပါ နိုင်မကောင်း ရှုံးမကောင်းလေးကို ငါက ထွက်ရ မှာလား...”

“အပြောမကြီးနဲ့ ခင်စိုး... မင်းတကယ်သတ္တိရှိရင် ပိုက်ဆံကြေး ထပ်ပြီး ငယုနဲ့ ထိုးမလား၊ ဝူရှူးက State ကျောင်းချန်ပီယံ၊ တိုက်ကွမ်ဒို က တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်၊ ကွန်ဖူးက ဝါသနာပါလို့ ခေါ်သင်ထားတာ တဲ့... ကဲ...”

“မလိုပါဘူးကွာ... ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းပါဘူး နောက်ဆုံး တော့ မိန်းမက မိန်းမပါပဲ...”

“အေး... အဲဒီစကားလေးကို ငယုရှေ့မှာ ပြောရဲရင် သုံးသောင်း ကွာ...”

မြတ်ဇော်စကားကြောင့် ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေသော ခင်စိုးကို အားလုံးက ဝိုင်းဟားလိုက်ကြသည်။

ယုယုထွန်းသည် အသက် ၁၉ နှစ်ထဲမှာရှိသော ကောင်မလေးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယုယုထွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု မထင်ခဲ့။ ‘မိန်းကလေး’ ဆိုသည့် ဝေါဟာရမှာ

သူကြားဖူးသော်လည်း မမြင်ဖူးသည့်အရာ၊ မြင်ဖူးလျှင်လည်း သူမကြားဖူးသောအရာသာ ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အနေအထိုင်က လုံးဝပြတ်ပြတ်သားသား ယောက်ျားလေးလို နေခဲ့သည်။ သူ့အသုံးအဆောင်... သူ့ကစားစရာ... သူ့အဝတ်အစား... အားလုံးက ယောက်ျားလေးပစ္စည်းတွေသာဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်... ပစ္စည်းတွေကို သူက တပ်လည်း မတပ်မက်... ကိုင်တွယ်အသုံးပြုခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် စိတ်သည်သာ ဦးဆောင်သော လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် စိတ်၏စွမ်းအင်အတိုင်း ကျန်တရားများက ထိုထိုလိုက်ကြသဖြင့် ငယုသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို သန်စွမ်းသည်။ ယောက်ျားလေးတို့သာ တတ်ကျွမ်းသော အားကစားတော်တော်များများကို သူလုပ်နိုင်သည်။

အထိုးအခုတ်၊ အပြေးအလွှား၊ ရေကူး၊ တောင်တက် အကုန်သင်တန်းတွေ တက်သည်။ ယောက်ျားလေးတို့လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို ယောက်ျားလေးစိတ်နှင့်လုပ်နေသော ယုယုထွန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ယောက်ျားလေးလို ဖွဲ့စည်းပုံဖြစ်နေတာ မဆန်းတော့။

ဒီလိုဖြစ်ရသည်ကလည်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ခဲ့တာမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့။ အခြေအနေပေါင်းများစွာ... အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာ တိတိကျကျ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဖြစ်သင့်သောရလဒ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယုယုထွန်း၏ ဖခင်သည် စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စစ်သားမှ တပ်ထဲမှာနေစဉ်က ရဲဆု အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့သော စစ်သားပီပီ စစ်သားကြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးတင်ယုဆိုလျှင် ဟိုဘက်က လက်နက်

ကိုင်သည် လိမ္မာသူဆိုလျှင် ရှောင်သွားလေ့ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ထိုစစ်သားကြီး အိမ်ထောင်ကျသောအခါ... ကလေးရလျှင်... သားရူးကို ရူးလေသည်။

သူ့အသိနောက်ကျခဲ့သော တိုက်ခိုက်ရေးတွေကို သူ့သားကို စောစော သင်ပေးမည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စည်းကမ်းနှင့် အမိန့်ကို နာခံတတ် သော 'သား' ဖြစ်ရမည်။ အရွယ်ရောက်သည်နှင့် တိုက်ခိုက်နည်းအားလုံးကို တတ်ကျွမ်းနေသော 'သား' ဖြစ်ရမည်။

သို့သော်လည်း သူ့သဘောနှင့်သူ နေတတ်လေ့ရှိသော ကံသည် ဘယ်သူ့အကြိုက်ကိုမှ မလိုက်ခဲ့။ ဦးတင်ယုခေါ် ဗိုလ်မှူးတင်ယုဇနီးက သားကို မမွေး သမီးကိုသာ မွေးပေးခဲ့သည်။

တပ်မတော်စစ်ဆေးရုံမှာ သားမဟုတ် သမီးဆိုတော့ အခန်းထဲကို ဝင်မကြည့်ဟု ဆိုသည်။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အမူး သောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တစ်ယောက်မွေးဖို့ရာ ကံက ဆိုးချင် တော့ သမီးတစ်နှစ်အရွယ်မှာ ဇနီးက ဆုံးသည်။ နောက်တစ်ယောက် အချစ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ နေခဲ့သည်။

ဦးတင်ယုသည် ကံကြမ္မာကမပေးခဲ့သော သားကို သူ့ဘာသာ ဖန်တီးယူသည်။ စကားပြောတတ်စကတည်းက 'သမီး'ဟု မခေါ် 'သား' ဟုသာ ခေါ်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးအင်္ကျီကို မဆင်၊ ယောက်ျားလေးအသုံး အဆောင်ကိုပင် ဆင်ခဲ့သည်။

မွေးပြီးလို့ လမ်းလျှောက်တတ်ကာစကတည်းက ချော်လဲလျှင် ပြေးမထူ၊ ခေါ်လျှင် 'ဗျာ' လိုက်မှ ကြိုက်တတ်သည်။ ကစားတတ်ကာစ

အရွယ်ကို ရောက်တော့ မိန်းကလေးတွေနှင့် မကစားခိုင်း၊ ယောက်ျားလေး
ကစားစရာတွေ ဝယ်ပေးပြီး ယောက်ျားလေးတွေနှင့်သာ ယဉ်ပါးစေခဲ့သည်။
အနီးကပ်သွန်သင်မည့် အမေကလည်း မရှိသဖြင့် မယုယုထွန်းသည် ငယု
ဖြစ်လာသည်။

အဖေကိုချစ်ပြီး အဖေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ အားကိုးရသော
ကလေးသည် အဖေဖြစ်ချင်သလိုသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကလေးဘဝအရွယ်
တုန်းက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေ
မဟုတ်တော့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးခဲ့သော ယောက်ျားလေးဗီဇ
သည် မိန်းကလေးဆိုသည့် ဝေါဟာရကို မမှတ်မိတော့လောက်အောင်ပင်
လွမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။

ဒီတော့ ငယုသည် ယောက်ျားလေးလိုတွေးပြီး ယောက်ျားလေးလို
နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးဆန်သည့် အမှတ်အသားတွေ
မှန်သမျှကို သူ့ကိုယ်တိုင်က မုန်းမုန်းတီးတီးနှင့် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။

ထွေးဥဖူးငုံနေသည့် နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ကွမ်းသွေးဖြင့် ဖျက်
ပစ်သည်။ သွယ်လျပြည့်ဖြိုးသော လက်မောင်းနွယ်ကလေးတွေကို ဝူရှူး
ကစားခိုင်းသည်။ ကွန်ဖူးကစားခိုင်းသည်။ တိုက်ကွမ်ဒို ထိုးခိုင်းသည်။
ဖြောင့်စင်းသန်စွမ်းသည့် ဆံပင်တွေကို နားကွင်းကွင်းပစ်လိုက်သည်။

ငယုသည် ယောက်ျားလေးလိုတွေးပြီး ယောက်ျားလေးလို ဒေါသ
ထွက်သည်။ ယောက်ျားလေးလို ရင်ခုန်ပြီး ယောက်ျားလေးလို ချစ်တတ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ယုယုထွန်းဟုခေါ်သော ငယုသည် သူ့အမုန်းဆုံးအရာမှာ
သူ့ကိုယ်သူပင် ဖြစ်သည်။

‘မိန်းမ’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ့ဆီမှာ လုံးဝမရှိစေချင်တာ

အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ‘မိန်းမ’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ့အပြင်မှာသာ ရှိ
စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငယုသည် မိန်းကလေးတွေကို ရည်းစားချစ်သူလို
ချစ်ချင်သည်။

အခုလည်း chess ပွဲပြီးတော့ သူ့ချစ်သူကောင်မလေး ကျူရှင်
လွတ်ချိန်မို့ ကောင်မလေး ကျူရှင်ဆင်းမိအောင် စက်ဘီးကို ခပ်ပြင်းပြင်း
နှင်းလာရသည်။

နွေလမင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို ရင်ခုန်သံတွေမြန်
အောင် လုပ်ပေးသည်။ အပြုံးကလေးတစ်ချက်နှင့် အိပ်မက်တွေကို ရက်
ဆက်မက်စေသည်။ နွေလမင်း၏ပြည့်ဖောင်းနေသည့် ပါးပြင်ပေါ်က ပါး
ချိုင့်တွင်းနက်နက်ထဲကို ဒီနေ့ညနေမှာ ခုန်ချဖို့ ငယု ခပ်သွက်သွက်ကလေး
နှင်းလာရ၏။

နွေလမင်းသည် တိမ်ကင်းစင်သည်။ ဟိုးအမြင့်ကောင်းကင်မှာ
ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကြီး ထွန်းသင့်သော်လည်း အနှောင့်အယှက်ကလေးတွေ
တော့ နည်းနည်းရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ငယုတို့က အဲဒီလို အနှောင့်အယှက်
ကလေးတွေ ပါတာကိုမှ သဘောကျချင်သည်။ လက်ရုံးအားကိုး ထိုးပွဲ
ကြိတ်ပွဲလေး တစ်ပွဲလောက် ပါပြီးမှ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာမျိုးကို
ငယုက ပို၍ နှစ်သက်လေသည်။

ဒါမှလည်း သူသည် အချစ်စစ်ကို ရသလို ခံစားရလေသည်။

နွေလမင်းတို့ကျူရှင်နားကို ရောက်တော့ ၄ နာရီ ငါးမိနစ်ပဲ ရှိ
သေးသည်။ နာရီဝက်လောက်စော၍ နေသည်။ ခင်စိုးကို အထင်ကြီးခဲ့
မိတာ သူတော်တော်မှားသွားသည်။ သူ့တိုက်စစ်ကို ခင်စိုး Ending
အထိ ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ပွဲလယ် Middle
မှာပင် ပွဲက ပြီးသွား၏။

ငယု သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးလိုက်တော့ ညနေခင်းဝင်ကာစ ပါးပါးကလေးဆာနေသည်။ ထမင်းဆာတာမျိုးလည်း မဟုတ် ဒီတော့ ဈေးရှေ့က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဘက်ကို စက်ဘီးဦးလှည့်လိုက်၏။ ဈေးရှေ့မှာ ညနေခင်း အရမ်းရောင်းရသည့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ရုံးအပြန်၊ ကျောင်းအပြန်၊ ညနေဈေးအလာတွေနှင့် တော်တော်လေးရောင်းရသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ နွေလမင်းနှင့်လည်း တစ်ခါနှစ်ခါ စားဖူးသည်။ မုန့်ဟင်းခါးက မဆိုးလှပါ။ ဒါပေမဲ့ လူများလွန်းသဖြင့် စောင့်ရတာတော့ စိတ်ညစ်သည်။ ငယုတို့ကတော့ အစားကလေးတစ်လုတ် အတွက် အဲဒီလို တစာစာအော်နေရတာကို စိတ်မဝင်စား။ ပစ္စတိုတစ်လက်လောက်ထည့်သွားပြီး ရောင်းတဲ့လူကို ပစ္စတိုနှင့် ထိုးချိန်ထားပြီးတော့မှ ‘မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲထည့်စမ်း’ လို့ ခပ်မိုက်မိုက် အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လူကအံ့နေသည်။ လှည့်ပြန်ပြီး နွေလမင်းပါလာမှပဲ စိတ်ရှည်တတ်သော နွေလမင်း မညည်းမညူမှာပေးတာကိုစားရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသေးသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ရနံ့က သူ့ကိုခေါ်နေသဖြင့် သူ့အတင်းနှိပ်ကွပ်လွန်းသဖြင့် ထွက်ပြေးနေသော မိန်းကလေးဗီကေလေးက ထောင်ထပြီ သူ့ကို မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲ ဆွဲခေါ်ချသွားသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ...”

သူ့နံဘေးက အဒေါ်ကြီးစားနေတာများ အားရချင်စရာ တော်တော်ကောင်းသည်။ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲကို နံနံပင်တွေ စိမ်းနေအောင်ထည့်ထားသည်။ ငရုတ်သီးမှုန့်က တစ်ဇွန်းမောက်မောက်လောက်ရှိမည်။ အဲဒီထဲကို ရှောက်သီးစိတ်ကြီးကို အားရပါးရ ညှစ်ချပြီး ဇွန်းနှင့် မွှေလိုက်သော

အခါ နံနံပင်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် ရှောက်ရည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရနံ့ သင်းနေသော မုန့်ဟင်းရည်ရနံ့သည် အမြင်အာရုံအရလည်း စိတ်ကူးကို ရူးသွပ်စေနိုင်သည်။ ရနံ့အာရုံအရလည်း ငြိမ်သက်နေသော သွေးကြောများ အားလုံးကို ရုန်းထစေသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဇွန်းမောက် မောက်ကို အားရပါရကြီး တီးပစ်လိုက်ပြီးနောက် အာရုံငါးပါးထဲသို့ ဝင် ချလာသော အရသာကို သူ့အတ္တ၏စိတ်ကြိုက်နှင့် တိုက်ကြည့်နေသည် မှာ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်စိတ်ကို အမြင့်ဆုံးရောက်စေသည်။

ပြီးတော့မှ ငံပြာရည်သုံးလေးချက် ပေါက်ထည့်သည်။ ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်းထပ်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှောက်သီးနည်းနည်းထပ်ထည့်ပြီး အားရပါးရ တွယ်လေသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ သူပြင်ဆင် ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးပွဲမှ လွဲ၍ တစ်လောကလုံးမှာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင် စားတော့ ဆိုသည့် စိတ်က ပေါ်လွင်နေသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပေးပါ”

ဒီတစ်ခါ ငယုမှာချက်က နည်းနည်းအားပါလာသည်။ သူလည်း မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲရလျှင် သူ့ဘေးနားက အဒေါ်ကြီးလုပ်သလို လုပ်စား မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ဟင်းရည်အိုးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကောင်မလေးက မုန့်ဟင်းရည်ကို ဇွန်းနှင့် ခပ်ယူလိုက် အပေါ်က ပြန် လောင်းချလိုက်နှင့် အအေးခံရင်းနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုထား၏။ ပြီးတော့ ဇွန်းထဲက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ကို သတိအနေအထားဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးကို အားထည့်ပြီးသောက်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပေးပါ”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒီညီမလေးကို မုန့်တစ်ပွဲ ကြာနေပြီ...”

မုန့်ပွဲ အတူတူပြင်ပေးရင်း ပိုက်ဆံအမ်းနေသော ဦးလေးကြီးစကားကြောင့် ငယု တော်တော်ဖိလ်ငုပ်သွား၏။ သူ့အရမ်းစားချင်သွားသော မုန့် ဟင်းခါးကို မစားရချင် နေပါစေ 'ညီမလေး' ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကို တော့ သူ့အခေါ်မခံနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူကြားထဲလည်းဖြစ်နေ ကိုယ်နဲ့ ကလည်း မရင်းနှီးသည့်လူလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် မကျေနပ်ချက်ကို အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှူပြီး သွင်းပြီး မျိုချထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့နံဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ဝင်ထိုင်သည်။ ဝဝ, ဂင်တိုတို အသားညိုညို။ ပူနေသောဗိုက်ပေါ်မှာ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကို ပြတ်ထွက်သွားတော့မလို ဝတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ခါးမှာ Handphone ကို ချိတ်ထားသည်။ ထို Handphone ခါးမှာချိတ်ထားသည် ဟူသော မာနကိုလည်း သူ့မျက်နှာမှာ ချိတ်ထားသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက် ပုံမှန်ထိုင်ရုံ ခင်းကျင်းထားသော အခင်းအကျင်းသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု တိုးဝင်လာသည့်အတွက် အားလုံးပြေလည်အောင် နေရာရွှေ့ပေးကြရ၏။ ငယုအလှည့်ရောက်တော့ ငယုက ရွှေ့မပေးဘဲ ဒီလိုပဲနေလိုက်သည်။ ငတိက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ငယုက ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်လာသောမျက်ဝန်းကို ရဲရဲပင် ပြန်ကြည့်တော့မှ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

“မုန့်ဟင်းခါး ငဖယ်နှစ်ခုထည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗူးသီးနဲ့က သုံးရာ ဘဲဥတစ်ခြမ်းက တစ်ရာငါးဆယ် ဆိုတော့... လေးရာငါးဆယ်ဆိုတော့... ထောင့်ခြောက်ရာငါးဆယ် အလွတ်က...”

“နံနံပင် နည်းနည်းပေးပါဦး”

“အစ်မ... အလွတ်က ငှက်ပျောပင်ဖတ် မထည့်ဘူးနော်... ကြက်သွန်ဥပဲ ထည့်မယ်... ငရုတ်သီးမထည့်ဘူး...”

လောကကြီးမှာ စာရင်းဇယားအရှုပ်ဆုံးအလုပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နာမည်ကြီးမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းဖူးလျှင် စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်သို့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်အလုပ် လျှောက်၍ ရနိုင်သည်။ ရောင်းသည့်လူတော့ မသိ ဘေးနားကကြည့်နေ သောသူပင် ခေါင်းတော်တော်ရှုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငေးနေစဉ်မှာပင် မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပေးသည့် ဦးလေး ကြီးနှင့် ထပ်မျက်ဝန်းချင်းဆုံပြန်သည်။

“ဟာ... ဒီညီမလေးကို ခုထိ မပေးရသေးဘူးလား... ခဏလေး နော် ညီမလေး... ရမယ်...”

ဦးလေးကြီးက မုန့်တစ်ပွဲကို ခပ်သွက်သွက်ပြင်သည်။ ပြီးတော့ ဗူးသီးကြော်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး...

“ညီမလေး ဗူးသီးကြော်...”

ငယု စကားမပြောချင်သဖြင့် ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည်။ ဦးလေး ကြီးက ဆီချက်ကိုထည့်ပြီး...

“နံနံပင် ငရုတ်သီး ညီမလေး...”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘ညီမလေး’ အတွက် ငယု တော်တော်ဒေါကန်နေပြီ။ နောင်ကို လူများတဲ့ဆိုင်မှာ ဘယ်တော့မှ မုန့်ဟင်းခါး မစားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ထည့်မယ် အကုန်ထည့်မယ်... အကြော်ကလွဲရင် အကုန်ထည့်...”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... အဲဒီက ဟင်းရည်နဲ့ ငဖယ်နှစ်ခုပါတယ်... နော်... ငဖယ်... ငဖယ်...”

ငယု လေသံဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်အား။

mgvooe.com

ဟိုဘက် ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့ဆီက ငါးဖယ်နှစ်ခုကို လှမ်းချိတ်ရသေးသည်။
ပြင်လက်စ ငယု၏ပန်းကန်ကို ခဏချထားပြီး သေတ္တာပုံးကလေးကို
ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံအမ်းရသေးသည်။ သူတို့အစား စိတ်မောလာတာနဲ့ ငယု
ကြည့်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာလွဲနေလိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... အဲဒါ အစ်ကိုအတွက်မဟုတ်ဘူး... ဟိုညီမလေး
အတွက် ခင်ဗျ...”

“အာ... ကျွန်တော်လည်း မှာထားတာ ကြာပြီဗျာ...”

Handphone ပုဂ္ဂိုလ်က လှမ်းပေးသော မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို
ကိုင်လျက်ကနေ ပြောသည်။ ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်ပြီး ပြောင်လိမ်သည်မို့
ငယုစိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒီညီမလေးလည်း ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ ပေးလိုက်ပါဗျာ...”

“ဪ... အင်းလေ... မိန်းကလေးပဲ... ဦးစားပေးရမှာပေါ့...
လေဒီဖတ်(စ်)...”

စကားမဆုံးခင် ငယုက ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ပြီးတော့
ဝက်သိုးတစ်ကောင်နှင့်တူသော ငတိကြီးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် မုန့်
ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး ‘ပက်’ ခနဲ သွန်ပစ်လိုက်သဖြင့် အော်ဟစ်
ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီး ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို တိတ်၍ သွားသည်။

“ဘာမိန်းကလေးမို့ ဦးစားပေးရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရောက်တုန်းက
နောက်မှ ရောက်လာပြီးတော့ ဘာလေဒီဖတ်(စ်)လဲ... နောက် ဘယ်
တော့မှ ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့မခေါ်နဲ့... မှတ်ထား...”

အပြောခံရသည့် ငတိကြီးတင်မဟုတ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး
ကြောင်၍သွားကြသည်။ အံ့ဩနားမလည်စိတ်သည် ငတိကြီးမျက်နှာတွင်
အထင်းသားမြင်နေရ၏။

“ဟာ... နင် ရိုင်းလှချည်လား...”

“အေး... ငါမကြိုက်တာကို ပြောရင် ရိုင်းတယ်၊ မကျေနပ်ရင် လာခဲ့လေ... လာ... ကြိုက်သလို လာခဲ့...”

ငယုက ကော်ထိုင်ခုံကို ပစ်ကန်ပြီး ရှေ့ပလက်ဖောင်းသို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ငတိကြီးကို စိုက်ကြည့်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။

ငတိကြီးရပ်နေရင်း ဒေါသကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်တာကိုလည်း ခံနေရသည်။ သူ့နေရာက ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အစော်ကားခဲလိုက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလို အရှက်တကွဲကြုံရလောက်အောင် သူ့ဘက်က ဘာမှ မလွန်ကျူးခဲ့ဟု ထင်သည်။

“တောက်... မိန်းကလေးမို့လို့...”

စကားသံမဆုံးလိုက်ခင် နာကျင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သံနှင့် ငယု ငတိကြီးအနားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားပြီး သန်မာသောလက်များဖြင့် လည်ပင်းကိုညှစ်ပြီး လက်ကို လိမ်ချိုးထားရင်း ငယု ကြိုး၍ အော်သည်။

“ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့ မခေါ်နဲ့... ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့ မခေါ်နဲ့... သတ္တိရှိရင် ငါ့ကို ရအောင်ထိုးစမ်း... ချစမ်း... ငါ့ကို ရအောင် ထိုးစမ်း... ထိုးစမ်း...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး... ဆွဲကြပါဦး... လုပ်ကြပါဦးဟဲ့...”

ထိုနေ့ညနေက လူအရမ်းစည်သော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေးမှာ လူအရမ်းအုံ၍ သွားလေသည်။

အခန်း (၂)

“အချစ်ဆိုတာ ဖရဲသီးလိုပဲ... တဲ့...”

“ဪ... လုံးလုံး... လေးလေးကြီးပေါ့ ဟုတ်လား...”

“အရူး... ဖရဲသီးဆိုတာနဲ့ လုံးလုံး လေးလေးကြီးပဲ မှတ်ထားတဲ့ ကောင်... အခု ဂျပန်ဖရဲသီးတွေက ရှည်ရှည်လုံးလုံးကလေးတွေ ဆိုတာ မသိဘူးလား...”

“ဟေ့ကောင်... ဖရဲသီးဆိုရင် အများသိတာ အလုံးပဲ... ထွင် ထားတာတွေ ချို့ယွင်းချက်တွေ မပါရဘူး ငပေါ့ရဲ့...”

ပညာရှိသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အငြင်းစကားကို နားထောင်ပြီး ‘ကောင်း’ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ထားခဲ့သော စကားလေးတစ်ခွန်းကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ရှင်းပြဖို့ကိစ္စက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြောမခံချင်သော ကိုဦးနှင့် တောက်တို့

ကြောင့် ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သည်။ စကားတစ်ခွန်းရသည်နှင့် ထင်ရာ ရမ်း ပြောတတ်သည့်အကျင့်က နှစ်ယောက်စလုံးတူသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အထင်မကြီးဖို့ကလည်း ဘယ်မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ ကတည်းက ဆုပန်ထားခဲ့ကြသည် မသိ။ ဘဝအဆက်ဆက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြဟန်တူသည်။

“တော်ပါတော့ကွာ... ငါပြောချင်တာက မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးကွာ၊ ဖရဲသီးဆိုတာ လုံးလုံးရှည်ရှည်ကွာ ငါလိုချင်တာက အခွဲ စိမ်းတာကို လိုချင်တာ၊ အပြင်မှာ အခွဲစိမ်းနေတဲ့ ဖရဲသီးက ခွဲချလိုက် ရင် အထဲမှာ နီရဲပြီး မှည့်နေသလိုပဲတဲ့... မိန်းကလေးတွေကလည်း...”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး... ဟေ့ကောင်... အထဲမှာဝါတဲ့ ဖရဲသီးလည်းရှိတယ်၊ ဖရဲသီးတိုင်း မနီဘူးကွာ...”

“ကျွတ်... ပြဿနာပဲကွာ..... ငါပြောချင်တာက သူ့ဘာသာ နီနီဝါဝါကွာ... ဖရဲသီးက အပြင်မှာ စိမ်းနေပေမယ့် အထဲမှာ...”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ... သိပြီ... ရွယ်လေးကလည်း အပြင်မှာ စိမ်းနေပေမယ့် ခွဲချလိုက်ရင်... အထဲမှာ နီ...”

“ဟေ့ကောင်... တော်တော့ကွာ... တော်ပြီ... ငါ မင်းတို့ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး... ခွီးပဲ... ငါ လှလှပပလေး တွေးထားတာတွေက မင်းတို့ဆီရောက်ရင် သွားတာပဲ၊ မင်းတို့ကို ဘာမှ မပြောတာ အကောင်း ဆုံးပဲ...”

ကောင်းမင်းက ထွန်းကိုနှင့် တောက်တဲ့တို့ စကားဝိုင်းမှ ထွက် လိုက်သည်။ ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကောင်း မင်းကိုချည်းပဲ ဝိုင်းဂရုစိုက်တာတွေ ဘာတွေမရှိ။ သူတို့ဘာသာ ဆက်ငြင်း နေကြသည်။

ဒီကောင်တွေ ဂိမ်းကစားနေတာကို ဖြတ်ပြီး ခေါ်လာလို့ သူ့ကို မကြည်တာလည်း ပါလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်ကို စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောရဖို့က ဒီကောင်တွေပါမှကို ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် လျှင် ရွယ်ဘေးနား ကောင်မလေးတွေနှင့်ပဲ ပေါက်ကရတွေပြောပြီး ပြန် ခဲ့ရတာ များသည်။ ရွယ်ကလည်း သူ ကိုရို.ကားရားဖြစ်နေတာကို ရယ် နေတာနှင့်ပဲ သူ့နှလုံးသားစက်ဝိုင်းထဲကို ရောက်မလာဘဲရှိသည်။

ရွယ်က သူ့ကိုရှောင်ပုံက ပျော်စရာကောင်းသည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်း စိုင်းတွေမရှိ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ထိရောက်မှုရှိသည်။ လိုက်ခါစတုန်းက ခံနေရလို့ ခံနေရမှန်းပင် မသိ။ ဒီလိုပညာပေးပုံမျိုးကို တစ်ခြားအဖွဲ့တွေ မှာလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ကြားလည်း မကြားဖူးခဲ့။ သူတို့နည်းက စကား လိုက်ပြောသူကို သူပြောမည့်ကောင်မလေးနှင့် စကားမပြောဖြစ်အောင် ကျန်တဲ့လူတွေက ဝိုင်းစကားပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကောင်းမင်းနံဘေးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် စကားမပြော တော့ဘဲ ရွယ်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဆုံစည်းဖို့အတွက် စတင်ဆုံတွေ့သော ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ များစွာရှိသည်။ အချို့လည်း အလှူမင်္ဂလာဆောင်၊ မွေးနေ့ စသော ပွဲမျိုးမှ တွေ့ကြတတ်သည်။

တစ်ချို့လည်း ခရီးသွားရင်း... တစ်ချို့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရင်း... Plaza သွားကြရင်း... စသည်ဖြင့် အစုံရှိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့် ရွယ် တွေ့ပုံမျိုးကတော့ ရှိလိမ့်မည် မထင်။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ့မလား ဆိုရင်လည်း တွေ့ချင်တဲ့သူ ရှိလိမ့်မည် မထင်။

အဲဒီနေ့က သူ... သူ့သူငယ်ချင်းတောက်တဲ့ အိမ်ပြောင်းတာကို

ကူညီရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းပြောင်းသည့် အိမ်က သူတို့ရပ်ကွက်ကလေးနှင့် တစ်ရပ်ကွက်သာခြားသော်လည်း နေထိုင်သူ များနှင့် အိမ်ဈေးနှုန်းကွာဟမှုကတော့ အဆ လေးငါးသောင်းလောက် ရှိမှာ သေချာသည်။ ကောင်းမင်း အခုလာသောရပ်ကွက်သည် သူတို့ မြို့နယ်၏ တစ်ခုတည်းသော ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းကလေးတွေက ငြိမ် သည်။ တိတ်သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေ သိပ်မရှိတတ်။ သူ့သူငယ် ချင်းက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေး၏ နေရာကောင်းများမှာတော့ မနေနိုင် ပါ။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေး၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာနေဖို့ ပြောင်းလာမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမင်း ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေးကို ဖြတ်လျှောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်လာရင်း ဘေးဘီဝဲယာက အိမ်တွေကို ငေးမိတော့ ဆိတ် ငြိမ်ရပ်ကွက်က အိမ်တွေကို ငေးရတာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ခရုကောက်ရ တာနှင့် တူသည်ဟု သွားတွေးမိသည်။ နယူတန်သာ အခုခေတ်မှာ လူ ဖြစ်လျှင် နယူတန်၏အဘိဓမ္မာစကားမှာ ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ အိမ်တစ် အိမ် လှပြီဆိုလို့ သဘောမကျလိုက်နှင့်ဦး ရှေ့မှာတွေ့ရသည့် အိမ်က ပိုလှနေသည် ပိုနေချင်စရာ ကောင်းနေတတ်သည်။

ပန်းခြံကလေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို သဘောကျနေတုန်း ငြိမ်ငြိမ် ရိုးရိုး ထုထည်ကောင်းကောင်းနှင့် အိမ်ကလေးကို တွေ့ရပြန် တော့လည်း သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်။ အလင်းရောင်အားကောင်းကောင်း ကို အသုံးချထားပြီး သစ်သားတွေနှင့်ချည်းပဲ ဆောက်ထားသော ဂျမနီ စတိုင်အိမ်ကလေးကို တွေ့ရပြန်တော့လည်း သက်ပြင်းပဲ ချမိပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့် ကုန်းအတက်ကလေးဆီကို လျှောက်လာရင်း ‘အိမ်ငေးသူ’ လုပ်နေတုန်း ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်ဖြစ်စဉ် ပြတ်တောက်သွား၏။ ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်းနှစ်ခုတို့က အသိဉာဏ်ထဲ စူးရဲစွာဝင်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုက်ထိခိုက် အစီအစဉ်မဲ့ ခြေလွတ်လက်လွတ် ခံစားမှုများကိုသာ သူ့ရခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားတာကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ ရေမြောင်းထဲကို ရောက်နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းက ရွံ့ဗွက်ထဲမှာ နစ်နေသည်။ ခြေထောက်၊ ပခုံးနှင့် ဦးခေါင်းစွန်းတို့ နာကျင်နေသည်။ ပါးတစ်ခြမ်းလည်း ပူခြစ်ပြီး နာနေသည်။ သူ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ၊ မြောင်းထဲက ထရပ်တော့ နာကျင်မှုတွေက အသီးသီး သူ့အသိစိတ်ထဲကို အားအင်ကောင်းကောင်းဖြင့် တိုးဝင်လာကြသည်။ သူ့လျှောက်ကြည့်တော့ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မှောက်လျက်ကလေးဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ငြိမ်သက်နေသည့် စက်တိကလေးတစ်ခု။ ပြီးတော့ အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ စက်တိနှင့် အတိုက်ခံလိုက်ရသည် ဆိုတာကို ကောင်းမင်း သိလိုက်ပြီ။

သူ့ကိုဝင်တိုက်တာ မှောက်နေသည့်ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမည် ဆိုတာကို သိရတော့ ကောင်းမင်း ဒေါသထွက်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို မြင်ချင်သည်။ လုံးဝမလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသော အခြေအနေကို တွေးကာ စိုးရိမ်သွားသည်။

နာကျင်ပူကျွမ်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးတော့ ကျိုးတာ ကွဲတာမရှိ ပွန်းတာ သွေးစို့တာ ပြုသွားတာလောက်ပဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့

သို့ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံး ရွံ့ရေတွေစိုနေသည်။ ကောင်းမင်း မြောင်းနှုတ် ခမ်းကို အားပြုပြီး လမ်းလေးပေါ်တက်ရသည်။ လမ်းတော့လျှောက်လို့ မရ တော်တော်လေးနာနေသည်။ ဒရွတ်တိုက်ပင် လမ်းမပေါ်မှာ မှောက် လျက်လဲနေသော ကောင်မလေးနားသို့ လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ ဟေ့ သတိရသေးရဲ့ လား... ဟေ့... သတိရလား... ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား...”

တုံ့ပြန်မှုမရ။ ပြဿနာပဲ... တစ်ခုခုများဖြစ်သွားပြီလား... အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်ကမြင်လျှင် သူက လက်လွန်ထားလို့ ကောင်မလေး မှောက်နေတာဟု ထင်ချင်စရာဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ လမ်းက ကောင်မ လေးတွေလမ်း ဖြစ်ဖို့များသည်။ ကောင်းမင်း အနားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုးပြီး ပခုံးကို ကိုင်ခါနီးကျတော့မှ အတွေးကဝင်သည်။ ကိုင်လို့ သင့် တော်ပါ့မလား။ ကောင်မလေး၏ဘယ်ဘက်လက်က တံတောင်ဆစ်ရိုးကွေး ကာ နဖူးအောက်မှာ ရောက်နေသည်မို့ မသိလျှင် အင်္ဂတေလမ်းမပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချအိပ်နေသလို ထင်ရ၏။

“ဟေ့... ဟေ့... သတိရရဲ့လား...”

ကောင်းမင်း မရဲတရဲနှင့် မေးသည်။ အဖြေက မရ။ ဒါနဲ့ ပခုံး ပေါ် လက်အသာတင်ပြီး လှုပ်ဖို့လုပ်တော့မှ အသံက ထွက်လာသည်။ ဒီတော့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ် နေမှန်း သိရသည်။

“မကိုင်ပါနဲ့...”

ပုံမှန်လေသံကို ကြားရတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါသက ဝှန်း ခနဲထ,ထွက်သည်။

“ဘာကွ... မကိုင်နဲ့ ဟုတ်လား... မင်းဝင်တိုက်တုန်းက တိုက်ပြီး အခုမှ ဘာမကိုင်ပါနဲ့လဲ၊ ကိုင်ချင်လို့ ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း အသက်မှရှိသေးရဲ့လားလို့ ကိုင်ကြည့်တာ... ငါမေးတာကို မင်းက ဘာ ဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ...”

“နာနေလို့ပေါ့... လေသံကိုက ဟုတ်တယ်...”

“အောင်မာ... လေသံက ဘာဖြစ်လဲ... ဒါ ရွှေမန်းတင်မောင် က,နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ... ထစမ်း...”

“မထဘူး နာတယ်...”

ကောင်မလေးက လက်၊ ပေါင်၊ နဖူးတို့မလှုပ် ငြိမ်ရင်း ကျောကုန်း ကလေးဖြင့် ရန်တွေ့သည်။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်ပေသည့် ငတိမ လေးလဲ... အင်္ဂတေလမ်းပေါ် မှောက်ရက်ကြီးကနေ မထဘဲ အော်နေသည်။

“ဟ... ထမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါလည်း မင်းကို မထူနိုင်ဘူး...”

ကောင်းမင်းက ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ကောင်မလေးနံဘေးနားမှ နေရာကိုရွှေ့ရသည်။ နေရာရွှေ့တော့ ဒဏ်ရာတွေက ပြန်နာလာသည်။ ခြေသလုံးမျက်နှာစာအရိုးက အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ခုနက ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောနေတုန်းက ဘာမှနာကျင်တာ မရှိတာကို သတိထားမိသွား သည်။ စိတ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပါလား...။

လမ်းပေါ်က သွယ်လျသည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက လှုပ်လာသည်။ လက်နှင့် ခါးကို စမ်းသည်။ ပြီးတော့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီကလေး ကွေးသွားပြီး သူ့ကို ကျောပေးလျက် ကောင်မလေး ငုတ်တုတ်ကလေး ထ,ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ တံတောင်ဆစ်ကိုကွေးပြီး မြှောက်ကြည့်သည်။

“ဟင်... ပွန်းကုန်ပြီ...”

“နည်းတောင် နည်းသေးတယ်...”

“ဘာပြော... ဟင်...”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ရန်တွေ့ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြောလက်စ၊ စကား ရပ်သွားပြီး သူ့ကို တအံ့တဩနှင့် ငေးလေသည်။ ကောင်းမင်းကလည်း အချိုးအစားကျနသည့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေးကို ငေးပြီး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုတဒဂ်... ရင်ထဲမှ ကျေနပ်လိုက်ရသောခံစားမှုကို ကောင်းမင်း သေသေချာချာ သတိထားမိလိုက်သည်။ သေချာတာက အဲဒီခံစားမှုမျိုးကို ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခုထိ အဲဒီတဒဂ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း တပ်မက်မူးယစ်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

ကောင်မလေးက ထိတ်လန့်တကြီးမေးသည်။ ကောင်းမင်း တော်တော်စိတ်ညစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မင်း ဝင်တိုက်ထားတာလေ...”

“ဟာ... ဟုတ်လို့လား...”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ပြောမလားကွ...”

“ဟယ်... စိတ်ညစ်လိုက်တာ...”

ကောင်မလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ တောင်းပန်တာတွေ ဘာတွေလည်း မရှိ။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပုံရသော်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကို သနားတာတွေ အားနာတာတွေ ရှိပုံမရ စိတ်ညစ်သွားတာပဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

ကောင်းမင်းပုံစံကလည်း ပါးရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက ချက်ချင်း

ဖူးရောင်လာသည်။ တံတောင်ဆစ်မှာ လက်ကောက်ဝတ်အထိ အထစ်ထစ် တွေဖြစ်အောင် ပွန်းရှသွားပြီး သွေးစို့နေသည်။ ဂျိုစောင်းက ဒဏ်ရာက တော့ ကဲ့သွားတာ မဟုတ်သဖြင့် ဆံပင်တွေအောက်မှာ ဖုနေလိမ့်မည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ...”

“ကုန်းကလေးမှာ ကိုယ့်ဘာသာစီးနေတဲ့ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ အသံ မပေးဘဲ တက်လာရတာလဲ...”

“အံ့မယ် ဒေါ်ရွှေချော ကျုပ်ဘာသာ လမ်းလျှောက်လာတာလေ၊ ဒီကုန်းက ခင်ဗျားလေးအိမ်ထဲက ကုန်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့... အပြစ်က ဘယ်သူ့မှာ ရှိတာလဲ ...”

“မသိဘူး... မသိဘူး... သွား... ဒီမှာ နာတာပဲ သိတယ်...”

“ငါ မင်းကို တရားစွဲမယ်...”

ကောင်းမင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းမင်းစကားဆုံးတော့ ကောင်မလေး မျက်လုံးပြူး၍ သွား၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းမေးသည်။

“အဲဒါ... အဲဒါ... တရားစွဲလို့ ရလားဟင်...”

“ရတာပေါ့ကွ... လုပ်ပြီးမှ ကြောက်နေပြီလား...”

သူ့စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကျုတ်၍ စဉ်းစား ပြန်သည်။ ပြီးတော့...

“ဟိုလေ... ကျက်တော့ ကျက်ထားတာပဲ ... သိလား တရားစွဲရင် ဘာပုဒ်မလဲဟင်...”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ကောင်းမင်း တော်တော်လေး စိတ် ညစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက ဥပဒေမေဂျာက ထင်သည်။ ဘာဆက်

ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့... သူတို့ပြောနေ ဆိုနေကြတာတွေက ဖြစ်နေတာနှင့် သိပ်မလိုက်ဖက်ဟု ထင်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပင်...

“ဟယ်... ရွယ်... ရွယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မြေကြီးမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်လို့... ဘာလုပ်နေတာလဲ... ရွယ်တို့ ဘာတွေဖြစ်နေ ကြတာလဲ...”

“တီလေး... ရွယ်က သူ့ကို စကိတ်စီးရင်း ဝင်တိုက်ထားတာ...”

“ဗုဒ္ဓေါ!...!! မင်း ဘယ်သူလဲ...! မင်း ဘယ်ကလဲ...!”

ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ရောက်လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေပြောကာ မိုက်တိမိုက်ကန်းတွေ မေးလာသော မမတစ်ယောက်ကို ကောင်းမင်း ဘု ကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာတစ်ခုတော့ မှန်သည်။ ကောင်းမင်းတို့နှစ်ယောက် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ရက်နှင့် စကားတွေပြောနေ ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က လမ်းသွားပါ... အဲဒါ သူက စကိတ်စီးရင်း ဝင် တိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် မြောင်းထဲထိုးကျသွားတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...”

“တော်တော်နာသွားလားဟင်...”

မမက ကောင်းမင်းစကားကို ကြား မကြားပင် မသိ။ ကောင်မ လေးကို တွဲထူပေးရင်းက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ခြေထောက်ကြီးနာသွားပြီ တီလေးရဲ့ ရွယ်ကို တွဲပြီးပို့ပေး...”

“ကဲ... လာ... လာ... မမသိရင်တော့ နားညည်းဦးတော့မှာ ပါပဲ...”

“ဟာ... ဟာ... အဲဒီလို လုပ်မသွားနဲ့လေ... ကျွန်တော်က ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ချင်းစာတရားလေးတော့ ထားဦးမှ ပေါ့ဗျာ...”

“ကျွန်မတို့က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ... ဘာမှမှ မလုပ်တတ်တဲ့ဟာ ကို...”

“အဲဒီလောက်တော့ အကြင်နာတရား မခေါင်းပါးနဲ့လေဗျာ... ကျွန်တော်လည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဗျ”

“အမလေး... အဲဒါတော့ တွဲမပေးနိုင်ပါဘူး”

ကောင်းမင်း ကြိုးစားပြီး ထရပ်ပါသေးသည်။ သို့သော် လုံးဝ ထ၍ မရခြင်း စစ်စစ်ဖြစ်ပါသည်။ သွေးအေးသွား၍လား မသိ... ဒဏ်ရာရသည့် နေရာတွေအားလုံးက နာတာ နင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားဟွန်းသံပေးပြီး ကားကြီးတစ်စင်း ဝင်လာ သည်။ T.E ကားကြီးတစ်စင်းဖြစ်ပြီး ကားပေါ်မှာ ဗီရိုတွေ၊ ကြောင်အိမ် တွေ... ကုလားထိုင်တွေ... အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အပြည့်နှင့်...

ကောင်းမင်း တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကားရှေ့ခန်းမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တောက်တဲ့က ဆင်း၍ လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... အကောင်း ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ငါ မင်းတို့အိမ်ကိုလာတာ တောက်တဲ့... မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘက်က ဝင်တာလဲ... ဟိုဘက်ကဆို ပိုမနီးဘူးလား...”

“နဂါးလှည့် မသင့်လို့တဲ့ကွ... ငါ့ဟာ ထားစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဟာ... မရှိတော့ဘူးကွ... မရှိတော့ဘူး...”

“ဘာ မရှိတော့တာလဲကွ... ဘာလဲ...”

“အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်... ခုနက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်...”

အဲဒါ ငါ့ကို စကိတ်နဲ့ တိုက်ချသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်...”

ကောင်းမင်းကို တောက်တဲ့က ဖေး၍ ထူပေးရသည်။ ကောင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တော်တော်လေးနာနေသည်။ ရွယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး နှင့် သူ့အစ်မတို့ တကယ်ကို မရှိကြတော့။ ဘယ်ခြံထဲဝင်သွားလိုက်မှန်း ပင် သေသေချာချာ မသိလိုက်။ ခြံကလေးတွေအားလုံးမှာ ပုဏ္ဏရိတ်ပင် ခြံစည်းရိုးတွေချည်းနဲ့မို့ အိမ်ထဲကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရပါ။

အဲဒီနေ့က သူ တောက်တဲ့တို့အိမ်ပြောင်းကို ဝိုင်းသယ်ပေးသူ မဖြစ်ဘဲ၊ သူ့ကို တောက်တဲ့တို့အိမ်က ဝိုင်းပြုစုပေးလိုက်ကြ၏။ တောက်တဲ့ နှင့်က ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် စားအိမ်သောက်အိမ်လည်းဖြစ်မို့ တော် ရှေ့သည်။

“အကောင်း... ငါလိုက်ပို့ပေးပါမယ်ကွာ ခဏလေးစောင့်စမ်းပါ...”

“နေပါစေကွာ... မင်းတို့အိမ်က ပစ္စည်းတွေပဲ သဘာဝကျအောင် အထာကျကျအောင် နေရာချစမ်းပါဦး၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေး လမ်းလျှောက် ပြန်ပါ့မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင် ရပါတယ်ကွ...”

အိမ်ထဲအိမ်ပြင် ပစ္စည်းတွေတပုံတခေါင်းကြီးနှင့် ရှုပ်ပွနေသော သူငယ်ချင်းကို ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘဲ လူပိုဧည့်သည်အပြင် သူလှဲနေတာကို ရှောင်ရ ပြုရနှင့် ဒုက္ခများနေသည့်အတွက် ညနေစောင်းရောက်တာနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း အလာတုန်းကလမ်းအတိုင်း ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ပြဿနာတက်ကြသည့် ကုန်းကလေးနားကိုရောက်တော့ ကောင်းမင်း ဟိုဒီ လျှောက်ရှာမိသေးသည်။ ဘယ်အိမ်ထဲကိုများ ကောင်မ လေး ဝင်သွားတာပါလိမ့်။ အတွေးလေးမဆုံးခင် ရိပ်ခနဲ တစ်ချက် မြင် လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မြောက်တက်သွား၏။ သွားပြီ ဆိုသော အသံကို

နောက်ဆုံးခံစားမှုနှင့် သိလိုက်ရလေသည်။

ဆေးရုံတက်ရသည့် (၁၀) ရက်စလုံး ကောင်မလေး ဆေးရုံကို တစ်ရက်မှ မလာခဲ့ပါ။ ကောင်မလေးအဒေါ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူသာ လာကြ၏။ ကောင်မလေးအဒေါ်ကို မေးလို့ သိရသမျှက ကောင်မလေးအဖေ ဖြစ်သူက ဩစတြေးလျမှာဟု ဆိုသည်။ ဓာတုဗေဒပညာရှင်ဟု ဆိုသည်။ ကောင်မလေးနာမည်က ‘ရည်ရွယ်ဦး’ ဖြစ်ပြီး သူ့အဖေရှိသော နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားလျှင် ဟိုမှာစီးရန် စကိတ်စီးသင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စကိတ်စီးသင်တုန်းက ကောင်မလေးဝင်တိုက်တာကို နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ခံရသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

သူ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာမမေးတာလဲ ဆိုတော့ ကြောက်လို့ဟု ဆိုလေသည်။ မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာဆိုရင် ဇာတ်လမ်းက OK နေလောက်ပြီ... ခုတော့ ဆေးရုံ (၁၀) ရက် ကိုယ်ချည်းသက်သက်ဖြစ်၏။

ဒါနှင့် ဆေးရုံကဆင်းတော့ ကောင်းမင်းက မကျေနပ်ချက်တွေကို လိုက်ပြောတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ အခုပြောနေရတာတွေက အဲဒီလို မကျေနပ်ကြောင်း လိုက်ပြောနေတာတွေဟာ သူမှားကြောင်းနှင့် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန်တို့သာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ချစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို မကျေနပ်ကြောင်း လိုက်ပြောနေရလောက်အောင်အထိတော့ ကောင်းမင်းတို့ မအသေးကြောင်း ကောင်မလေးကလည်း သိပါသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးက ကောင်းမင်းကို ‘ရွယ်’ လို့ အခေါ်မခံသေးသောကြောင့် ကောင်းမင်းတစ်ယောက် တရွယ်တည်း ရွယ်နေတုန်းအဆင့်သာ ရှိပါသေးသည်။

ဒီနေ့လည်း ကောင်းမင်း ‘ရွယ်’ ဖို့ စောင့်နေပါသည်။

နံဘေးက ဒေစီနှင့် သီရိ ဆိုသော ငတိနှစ်ကောင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြရင်တော့ ချစ်ရသူတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခအချို့ကို အိုက်တင်ကလေး နည်းနည်းနှင့် ပြောလိုရမည်ဟု ထင်သည်။

“ဒေစီတို့လာပြီ”

ထွန်းကို၏ အော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့စောင့်နေ သည့်လမ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသော ရွယ်တို့အုပ်စုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်တော့မှ မလစ်ဟင်းသော နှလုံးသားစည်တိုနှက်သမား က ရင်ခုန်သံကို အားရပါးရကြီး တီးပစ်လိုက်လေသည်။

သူတို့အုပ်စု ရှေ့ကဖြတ်သွားတော့ ရွယ်နှင့် မျက်ဝန်းချင်းတစ်ချက် ဆုံသည်။ ရွယ်မျက်ဝန်းထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေသောအရိပ်ကလေး ရွှင်ရွှင်မြူး မြူးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရွယ်သည် နောက်ကနေ သူလိုက်သည့် အတွက် စိတ်တိုခြင်း၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည့် မလိုလားသော ငြင်းဆန်သောအမူအရာမျိုး မရှိပါ။ သူ့ဘာသာ လိုက်ချင်ရင် လိုက် ဂရုမစိုက်... ဆိုသည့် ဥပက္ခာမျက်နှာမျိုးလည်း မရှိပါ။

ရွယ်သည် သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ပြုံးတတ်သည်။ တောက်တဲ့နှင့် ဒေစီတို့ ရန်ဖြစ်ကြလျှင် တခစ်ခစ်ရယ်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေ တာက ရွယ်သည် ကောင်းမင်းကိုလည်း ချစ်ဖွယ်သောစကား... နှစ်လိုဖွယ် သောစကားတို့ကို မဆိုပါ။ ရွယ်ကိုလိုက်တိုင်း ဒေစီနှင့် သီရိတို့နှစ်ယောက် နှင့် ရန်ဖြစ်စကားများပြီး ပြန်ရချင် ပြန်ရ၊ စိတ်ကောက်ပြီး ပြန်ချင် ပြန်ရ တာက များလေသည်။ အခုအချိန်သည် ရွယ်တို့အဖွဲ့ ပညာပေးသမျှကို ကောင်းမင်းတို့ ခါးစည်းပြီး ခံနေရချိန်ဖြစ်သည်။

ကောင်းမင်းတို့အုပ်စု အနားကပ်သွားသည်နှင့် ရွယ်တို့ သုံးယောက်

စလုံးထံမှ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးတွေ ထွက်လာကြသည်။ ထိုရယ်သံသည် ရည်းစားစကားပြောရန် နောက်မှလိုက်ရသော... မဟာပုရိသတို့အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးသော ရယ်သံလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေး ဆိုသည်မှာ အကြောင်းအရာမရှိဘဲ ရယ်လေ့မရှိတတ်ကြ။ နည်းနည်းသာရယ်ရမည့်ကိစ္စကို အချိန်ကြာကြာ ရယ်မိလျှင်ပင် အပြောအဆို ခံရတတ်လေ့ရှိသဖြင့် မိန်းကလေးများအားလုံးနီးပါးသည် ရယ်စရာ၏အတိုင်းအရှည်ကို သိကြရသည်။ ရယ်စရာ၏အကြောင်းအရာကိုလည်း သိကြရသည်။ ရယ်သည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သည် မိန်းကလေးတို့အတွက် သာမန်အချိန်မျိုးတွင် နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်မျိုးမှာ ထိုသဘောနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော လှောင်ပြောင်ရှုံ့ချခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရယ်သံသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် မိန်းကလေးများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြရသော မဟာပုရိသတို့မှာ အနားရောက်သည်နှင့် မခိုင်သောစိတ်အပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့သမျှ ယိုင်ထွက်သွားအောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်း တစ်ခေါ်ပဏီလောက် ကိုယ့်နောက်မှာ ပါလာလည်း ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်းကို ခံစားရမြဲသာ ဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ ရယ်သံသည် ထိုမျှ အင်အားကောင်းလှပါသည်။

ထိုရယ်သံကြားရပြီးကတည်းက ကောင်းမင်းစိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ သောအရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဖြစ်သွားပြီး တစ်လောကလုံးတွင် ရွယ်တစ်ယောက်တည်းသာ အင်အားအကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမင်းသည် ရွယ်အနားကို ကပ်၍ မရ။ တစ်စုံတစ်ခု

သော အားအင်တစ်မျိုးမျိုးက ရွယ်ပတ်ပတ်လည်တွင် စက်ဝိုင်းသဖွယ် ဝန်းရံနေသလို ခံစားရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် သိ... ဒီနေ့ မင်းရှုံးပြီ တွေ့လား အအေးတိုက်တော့”

“အေးကွာ... မမိုက်ပါဘူး ဒီနေ့ကျမှကွာ သိကတော့ သူ့ဘက် ကနေ အထင်တကြီး လောင်းထားတာ တိုက်မယ်ကွာ... တိုက်မယ်... သူရက်စက်မှတော့ တိုက်ရတော့မှာပေါ့...”

သီရိက တောက်တဲ့ကို ကြည့်လိုက် ပြုံးလိုက်လုပ်ရင်း ပြော သဖြင့် တောက်တဲ့ ဒုက္ခရောက်နေသည်။ တောက်တဲ့နှင့် ထွန်းကိုတို့မှာ ကာယကံရှင် ကောင်းမင်းထက် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသော်လည်း သူတို့ထက် ပိုအခွင့်အရေးရထားသော စီနှင့် သီကိုတော့ မမိချေ။ အခုလည်း သီ၏ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်အပြုံးကြောင့် တောက်တဲ့ ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ဒီတော့ တောက်တဲ့က ထိုဘေးဒုက္ခမှ ရုန်းထွက်သည့်အနေနှင့် စကားလမ်း ကြောင်းကို ပြောင်းရသည်။

“အကောင်း... ပြောလေကွာ ပြော... ပြော...”

စကားသံနှင့်အတူ တောက်တဲ့က ပခုံးဖြင့်တိုက်သည်။ ထွန်းကိုက နောက်မှ တွန်းသည်။ ဒီတော့ ကောင်းမင်း ရွယ်အနားသို့ ခြေတစ်လှမ်း လောက်တိုး၍ ရောက်သွားသည်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဟု ယူဆပြီး ကောင်းမင်းက ခြေတစ်လှမ်း အတင်းပြန်ရုတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အကောင်းပဲပြော... အဆိုးမပြောနဲ့...”

စကားဆုံးတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သုံးယောက်စလုံး ရယ်ကြ သည်။

ထိုစဉ်လွင်သော ရယ်သံသည် သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို အားနှင့်

ဖိတွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းလောက် ပြန်ရောက်သွားကြ၏။ ထိုခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းကို ပြန်ရရန်မှာ တော်တော် ကြီးကို ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်သည်။

တောက်တဲ့ကို ကောင်းမင်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက် လက်သီးကို ထောင်ပြရင်း အသံတိတ်ကျိန်းရသည်။ တောက်တဲ့တို့ တစ်မိသားစုလုံး သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတို့နှင့်ရင်းနှီးသော လူတိုင်း၏ နာမည်များကို ရှေ့တွင် ‘အ’ အက္ခရာထည့်ပြီး ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ ထွန်းကိုကိုလည်း ‘အထွန်း’ ဟု ခေါ်သည်။ ကောင်းမင်းကိုလည်း ‘အကောင်း’ ဟု ခေါ်ကြ သည်။ ကာရာအိုကေမှာ ‘ငယ်ကျွမ်းဆွေ’ သီချင်းကို ကြားရတော့ ‘မှတ်မိ ပါတယ် X X အတူးရေ’ စာသားကြောင့်သာလျှင် သူတို့မိသားစု ခေါ်ဟန် ရှိခဲ့ကြောင်း လက်ခံ၍ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ တောက်တဲ့နာမည်ကို ကျတော့ ရှေ့မှာ ‘အ’ ထည့်၍ သူတို့အိမ်က မခေါ်ကြ။ ဒီကောင့်နာမည် ရင်းက ‘ချစ်အောင်’ ဖြစ်၏။ ‘အချစ်’ ဆိုတော့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ခေါ်၍ မသင့်သဖြင့် ‘တောက်တဲ့’ ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အကောင်းမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် စီရယ်... ဒီနေ့ကျမှ အဆိုးလုပ်လာတယ် ကြည့်ပါလား...”

သီရိစကားဆုံးတော့ ဒေစီက တောက်တဲ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...

“သူတို့အိမ်မှာ ရွာက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေများ ရောက်နေလားမှ မသိတာဟ...”

ဒေစီစကားဆုံးတော့ သုံးယောက်စလုံးက တောက်တဲ့ကိုလှည့်ကြည့် ပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ ထိုရယ်သံက ခုနကရယ်သံထက် ပို၍ ကျယ်သည်။

တောက်တဲ့လည်း မွန်ထူနေပြီဖြစ်၏။ ခက်တာက ဘာကိုပြော၍ ဘာကို ရယ်နေကြသည်ဆိုတာကို မသိရခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပါဘူးဟာ... ဆရာတော်ဘုရားပဲ ကြွသလား... ဘကြီးပဲ ရောက်သလားတော့ မသိဘူး... ငါကတော့ သူ့ကို ယုံကြည်လိုက်ရတာ၊ သတင်းတွေ ဘာတွေပေါက်သွားပြီးတော့... တမင်တကာ ငါရုံးအောင် လုပ်တာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ...”

“အမလေး... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါတော် ဒီသတင်း မပြန်စေရပါဘူး၊ စ,တာကလည်း မ,ဖုရားပဲ စ,တာပါ”

“ဒီလောက်ရက်စက်မယ်မှ မထင်တာဟာ... နေဦး... နေဦး... သိပြီ... သိပြီ... အဲဒါကို ငါမေးကြည့်ရဦးမယ်...”

“ဘာကိုမေးမှာတုန်းဟာ...”

“ဪ... သူတို့ ဒီနေ့ အလှူတွေ ဘာတွေများ ဝင်ခဲ့ကြသလား လို့ပါ...”

တောက်တဲ့ကိုကြည့်ပြီး သုံးယောက်ရယ်ကြပြန်သည်။ တောက်တဲ့ လည်း ဘလိုင်ကြီးအဆော်ခံနေရသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲ၍ နေသည်။ ရွယ်တို့အဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်ချက်က ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်ကို လိုက်နေသော ကောင်းမင်းတို့အဖွဲ့၏ အချိန်ကို ခိုးယူကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းမင်း အခုလိုက်စကားပြောဖို့ ရွေးချယ်ထားသော စောင် စက်ရုံဘေးလမ်းက လူရှင်းသည်။ အနှောင့်အယှက်နည်းသည်။ ဒီလမ်း ကလေးထဲကလွတ်လျှင် ကားလမ်းမကို ရောက်သွားပြီး ကားတွေ... လူတွေ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်... လမ်းဘေးစားစရာဆိုင်တွေနှင့် စည်ကားနေသောကြောင့် ကောင်းမင်းတို့ အခွင့်မသာတော့။ ရွယ်တို့နောက်

လိုက်ကြရုံသက်သက်သာဖြစ်သည်။ ထိုစောင့်စက်ရုံလမ်းကလေးကို ဖြတ်ချိန် တွင် ကောင်းမင်းစကားပြောခွင့်မရအောင် အချိန်ခိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။

မနေ့က ထွန်းကို ခံရသည်။ ဒီနေ့ တောက်တဲ့အလှည့် ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကိုတော့ သိနဲ့ စိတို့က စ,ခဲပါသည်။ ကောင်းမင်းနှင့် ရွယ်က အဓိက လူတွေမို့ ရှောင်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟာ... အဲဒါဆိုရင်တော့ မှားကုန်ပြီဗျာ... ဒီကိစ္စကို ရှင်းမှကို ဖြစ်တော့မယ်...”

“အမလေး... လန့်လိုက်တာ... ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ဘာဖြစ် တာလဲဟင်...”

ထွန်းကို ထပြောသည့် စကားသံကြောင့် သိက လန့်သွားသလို ရင်ဘတ်ကို ဖိ၍ ပြောသည်။

“ငါလည်းမသိဘူး သိ... အမေရွှေနော ဝင်လာတာလား မသိဘူး၊ ချက်ချင်းကြီးနော်... ဟဲ့... ယပ်တောင်လေး... ဘာလေးသွင်းစမ်း... သွင်း...”

ဟန်ပါပါလုပ်ရင်း ပြောသည့် ဒေစီစကားကြောင့် သူတို့ ရယ်ကြ ပြန်သည်။ ကောင်းမင်းတို့ပင် နည်းနည်းပြုံးမိသွားသည်။

“မှားကုန်ကြတာပါဗျာ... မှားကုန်ကြတာပါ”

“မိန့်တော်မူပါ အမေ... သမီးတို့က အမှိုက်အမဲကလေးတွေပါ...”

ဒေစီက လက်အုပ်ကလေးချီရင်း ပြောသဖြင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ် ဖြစ်ကြသည်။ ထွန်းကို ဘာပြောပြော သိပ်ထိရောက်ဖို့က မလွယ်လှပါ။

“မင်းတို့က ဒီနေ့ တောက်တဲ့ တီရှပ်အင်္ကျီ ပြောင်းပြန်ဝတ်လာ မလာ လောင်းထားကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရား... ဘုရား... ဟဲ့... သီရယ်... ကြည့်စမ်း... အမေက တို့လုပ်တာ တွေအားလုံးကို သိနေပါလား... အမေရယ်... သမီးတော် တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ... အမေရယ်...”

ရယ်သံက တဝေါဝေါဖြစ်၍ သွားသည်။ ဒေစီက လက်အုပ်ကို ရင်အစပ်မှာချီထားရင် ရင်ဘတ်ကို ရိုက်၍ရိုက်၍ ပြောသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လူရှင်းသည့်လမ်းကလေးထဲမှာမို့ ပြဇာတ်တိုကလေးတစ်ခု က၊ နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ဒေစီ၏လက်အုပ်ချီဟန်နှင့် နတ်သံအနှောတွင် ပိတ်မိနေသော ထွန်းကိုက အကြံရသွားသလို မျက်နှာတစ်ချက် ဝင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“အေး... အမေက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်... ခွင့်လွှတ်တယ်... အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ... ဆိုတော့ ဟောဒီက နှမတော်လေးကို မောင်တော်က ချစ်လို့...”

“အာ...”

ထွန်းကိုစကားဆုံးတော့ ဒေစီ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်းမင်းတို့ကလည်း တိတ်ပေးထားကြ၏။

“အခုဝင်တာက အမေမဟုတ်ပါဘူး မင်းကြီးမင်းလေးက အစ်ကို အကြီးပါ... နှမကလေးနဲ့ ဘဝပေါင်းသုံးရာကျော် ချစ်သူတော်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်ပါ နှမရဲ့...”

“အာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...”

“အမလေး... လေး... ပြောရက်လိုက်တာ နှမတော်ရဲ့၊ ဘဝတွေ ခြားလို့များ စကားတွေ စိမ်းတော်မူလိုက်သလား... ဟင်... စကားတွေ စိမ်းတော်မူလိုက်သလား နှမရေ... နှမရဲ့...”

ထွန်းကို၏ နတ်သံနှောသော ငိုချင်းချသံအဆုံးမှာ ဒေစီကလွဲ၍ အားလုံး ရယ်ကြလေသည်။ ဒေစီကတော့ ရယ်လည်းရယ်ချင် ရယ်ခွင့် ကလည်း မရသဖြင့် ရယ်ချင်နေသည့်နှုတ်ခမ်းကို အတင်းလိုက်ကိုက် ထားရင်း ခြေကို ဆောင့်လေသည်။

“လမ်းမပေါ်မှာ မရှက်မကြောက်... သွားသွား... လာမပြောနဲ့...”

“နှမတော်ရယ်... ဘဝပေါင်းများစွာက ချစ်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မေတ္တာ အဟုန်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ရဦးမှာလဲ... နှမတော်ရဲ့... နှမတော်စကား က စိမ်းကားတော်မူလှချည်လား...”

“ပ... ပေ... ပတ်ဗေ... ဂျီ... ဂျီ...”

တောက်တဲ့က ပါးစပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး ထွန်းကိုအော်သံကို ဖြည့်ပေး လိုက်တော့ ရယ်ကြပြန်သည်။

“နင်တို့ကလည်းဟာ... ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရယ်နေရတာလဲ... ဟုတ်တယ်...”

ဒေစီက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ့အဖွဲ့ကို ခြေဆောင့်၍ အော်သည်။ ရွယ်က လှမ်းကြည့်တော့ အကြည့်ချင်းဆုံကြသည်။ ရွယ်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး ကလေးပေါ်တွင် ဖူးပွင့်နေသောအပြုံးနှင့် မျက်ဝန်းတို့တွင် တောက်ပနေ သော ပျော်ရွှင်မှုအရောင်တို့သည် ကောင်းမင်းရင်ထဲကို ရင်းနှီးစွာဝင်ရောက် လာသည်။ ကောင်းမင်း ရွယ်အနားသို့ ကပ်လိုက်၏။

“ရွယ်...”

တိုးညင်းသော ကောင်းမင်း၏ခေါ်သံက ရွယ်ကို တုန်လှုပ်စေသည်။

“ရွယ်ကို ကောင်းချစ်တာ သိတယ်နော်...”

ခေါင်းကိုငုံ့ပြီး လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ရွယ်ခေါင်းက ညိတ်တာ လား ဘာလားဆိုတာကို ကောင်းမင်း မကွဲပြားပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့

မသိ ကောင်းမင်းနှင့် ရွယ်တို့ ပြိုင်တူခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားကြသည်။ သူတို့လောကတွင် အခြားအသံတွေ တိတ်သွားကြသည်။ လမ်းလျှောက် နေတာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနေကြတာတွေ အားလုံးကို မေ့သွားကြသည်။

“ရွယ့်စကိတ်ကလေးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သိလား...”

“ဘာဆိုလို့လဲ...”

“ရွယ့်ချစ်သူကို တိတိကျကျရွေးချယ်ပြီး ဝင်တိုက်ပေးလို့လေ...”

“ဘာမှမဆိုဘူး...”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒီလို ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ မပါဘဲ ဘာမှမဆိုဘဲ ဖြစ်လာလို့လည်း ဒီလောက်အထိ လှသွားတာပေါ့... ပြန် တွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်တယ်...”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်...”

“မညစ်ပါဘူး ရွယ်က ပြုံးနေတဲ့ဟာကို...”

“မပြုံးပါဘူးနော်... သူ့ဘာသူ ပြုံးတာပါ...”

“ဒါဆို ရွယ်နှလုံးသားက နားမလည်သေးခင် နှုတ်ခမ်းကလေးက အရင်နားလည်ပေးတာပေါ့... ဟုတ်လား... ဒါဆို နှုတ်ခမ်းကလေးကို အရမ်းချစ်သွားပြီ...”

“အာ...”

“ရွယ် ရင်ခုန်နေလားဟင်...”

“ခုန်တာပေါ့... ရင်မခုန်ရင် သေသွားမှာပေါ့...”

“အသက်ရှင်ဖို့လောက်ပဲ သာမန်ရင်ခုန်တယ်... ဆိုရင် ရွယ့်မျက် ဝန်းလေးတွေက အဲဒီလောက် မတောက်ပါဘူး... ရွယ်ရယ်... ရွယ်ရင်ခုန် တာက သွေးသားအလိုအရ ခုန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... ခံစားချက်ကြောင့် ခုန်တာပါ... ဟုတ်တယ်နော်...”

“မသိဘူး...”

“ဒါပေါ့... သူက ရွယ်ကိုတော့ ဘယ်အသိပေးဦးမလဲ... ကြောက်နေတာပေါ့... ရွယ်ရင်ခုန်တာကို ကိုယ်တို့ကပဲ မြင်နေရတာ...”

“အာ... စိတ်ညစ်တယ်ကွာ...”

“မညာပါနဲ့ ရွယ်ရာ... နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးနေတဲ့ဟာ...”

“ရွယ်... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်...”

“.....”

ထိုတဒဂံသည် လောကကြီးတွင် ဘာမှမရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်၍ သွား၏။ ကောင်းမင်းနှင့် ရည်ရွယ်ဦးတို့နှစ်ယောက်ပင် မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုတည်းသောခံစားမှုမှာ နှစ်ခု ခဏပူးပေါင်းလိုက်ရသလို ရင်ခုန်သံတွေ ထိုးတက်သွားကြ၏။ တစ်လောကလုံး ‘လင်း’ ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

နှလုံးသားနှစ်ခုထဲတွင် အချစ်ဆိုသော အဏုမြူဗုံးသည် တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ထ၍ ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ ထိုတဒဂံသည် သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝအသီးသီးတွင် အချိန်နှင့် ကာလကို လွန်ဆန်ခဲ့သော တဒဂံလည်း ဖြစ်သည်။

“လာ... ရွယ်... လာ... လာ...”

သီရိက ရွယ်လက်ကိုဆွဲ၍ ဘေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ တဒဂံ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော အရာထဲသို့ တစ်လောကလုံးကို အရှိန်ထိုးထည့်လိုက်တာ ခံလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းမင်း၏စိတ်အာရုံသည် လွင့်ထွက်သွားသည်။ ကောင်းမင်းနှင့် ခဏတာကင်းလွတ်သွားသော ပစ္စုပ္ပန်သည် အမောတကောပြန်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“အအေးဆိုင်ထဲဝင်တာ... လိုက်ဝင်မယ်ကွာ... အကောင်း...
လာလေ... ဝင်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟင်... အေး...”

ကောင်းမင်း ခုထိ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အသားမကျသေး။ ထွန်းကိုတို့
ခေါ်သောဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟော့ကောင်... ဝိုင်းချင်း ကပ်မထိုင်နဲ့... သူတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက
မြင်ရတဲ့နေရာက ထိုင်...”

ကောင်းမင်း အခုမှ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ပြန်ရင်းနှီးအောင် လုပ်နေရသည်။
ဧကန္တ သိနှင့် စိ ထွန်းကိုတို့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြေးကြ
ဟန်တူသည်။ ကောင်းမင်းလှမ်းကြည့်တော့ သူ့လိုပဲ အူတူတူဖြစ်နေသော
ရွယ်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ရွယ်သည် အအေးဆိုင်ထိုင်သည့်တစ်ချိန်
လုံး ကောင်းမင်းကို မျက်ဝန်းချင်းမဆုံအောင် နေ၍သွားသည်။

ရွယ်တို့ ထသွားတော့ ကောင်းမင်းဘဝသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိ
တော့သလို ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ပြန်လှည့်မကြည့်မှန်း သိရက်နှင့် လိုက်ကြည့်နေရသော အကြည့်
ကလေးတွေ ဝမ်းနည်းနေကြသည်။ မကြားရမှန်းသိရက်နှင့် လှမ်းပြောနေ
ကြသော စိတ်ကူးထဲက စကားလေးတွေ ဆွေးမြည့်နေကြသည်။ တစ်ဖက်
သတ် သတိရနေရတာလောက် အရာမထင်တာ လောကတွင် ဘာမှမရှိ။
သူသာ သိပ္ပံပညာရှင်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်သတ် သတိရနေရသော ခံစားမှုကို
ဖမ်းယူပြီး ပြန်လည်လွှင့်ထုတ်ပြပေးသော စက်ကို တီထွင်ချင်သည်။

‘အချစ်’သည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသေးခင်တွင် တန်ဖိုးထားချင် ထား
သလောက် ‘ဒုက္ခ’အဖြစ် အယောင်ဆောင်နေလေ့ ရှိတတ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပန်းခြံကလေးထဲက သစ်ပင်ကလေးတွေပေါ်ကို ညနေခင်း နေရောင်ခြည်ကျနေပုံက ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။ အစိမ်းရောင်အားကောင်းသော သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ နေရောင်ခြည်ကလေးလေးနက်နက် ဝင်းပနေပြီး အစိမ်းရောင်ဖျော့သော သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာကျတော့ လွတ်လပ်ရွှင်မြူးစွာ ဝင်းပနေသည်။

ဖေဖေ ခုနကပင် ရေလောင်းပြီးကာစမို့ ပန်းခြံကလေးသည် ရေစိုနေသော သစ်ရွက်ရနံ့နှင့် မွှေး၍နေသည်။ အရင်တုန်းက ပန်းခြံကလေးထဲမှာ အခုလို သစ်ရွက်ရေစိုရနံ့ရလျှင် တစ်ခုခုကို ငယု တက်ကြွလာတတ်စမြဲ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ် ငယုစိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍နေသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျဖြစ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာကို ရေရေရာရာမရှာနိုင်သော စိတ်ကိုပင် ပြန်စိတ်တိုနေမိသည်။ ဒီလိုမျိုး

တစ်လတစ်ကြိမ် စိတ်တိုရသည့်ဒုက္ခကို ငယု မလိုချင်ခဲ့ပါ။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးတွေမှာ ငယုသည် သူ့ကိုယ်သူ အကြီးအကျယ် မုန်းနေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခရုတစ်ကောင်လို သူ့အပေါ်ခွံကို ချွတ်ပြီး ထားခဲ့လို့ရလျှင် ထားခဲ့ချင်သည်။ ဒီလိုနေ့တွေမှာ ငယုသည် တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးပြီး ဝမ်းနည်းနာကျင်နေသည့် ဝေဒနာကို တိတ်တိတ်ကလေး ခံစားနေခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ခဲ့ရသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မရအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ရအောင် သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ နေလေ့ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ ငယု အခု အိမ်ထဲမှာ နေချင်စိတ်မရှိ။ အပြင်ဆိုလို့လည်း အဝေးကြီးကို သူမသွားချင်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရလျှင် စိတ်ပြေကျေနပ်သွားမှာလား....! TV Game တစ်ပွဲလောက် သွားကစားလိုက်မှာလား....! ဘိလိယက်တစ်ပွဲလောက် သွားကစားရရင် ကောင်းမလား....!

ငယုသည် သူလုပ်နိုင်သော မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော ဝမ်းနည်းငြိမ်သက်နေသော သူ့စိတ်ကို အမျိုးမျိုးလတ်ဆတ်အောင် လုပ်ကြည့်နေသည်။ ငယုစဉ်းစားလိုရသမျှ အရာတွေအားလုံးက ငယုကို အဲဒီစိတ်ကြီးပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ ဒီတော့ ငယု ရေစိုပြီးကာစ ပန်းခြံကလေးထဲက ထွက်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲပြီး တစ်နေရာရာကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ရွယ် ရင်တွေဘာတွေ တုန်နေသည်။

သူတို့ခုခံစစ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆုံးလာနေပြီ ဆိုတာကို ရွယ်သိခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ရွယ်ကို သူစ,လိုက်တုန်းကတော့ ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေတွေ့ပြီး အားလပ်နေသည့်အချိန်တွေမှာ သူ့အကြောင်းကို နေကြာစေ့ဖြင့် မြည်းကြသည်။ ကိုရီးယားကင်နှင့် မြည်းကြသည်။ ကောင်းမင်းအကြောင်းသည် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲအကြောင်းပြီးလျှင် အကောင်းဆုံး ဒုတိယဦးစားပေး ပြောစရာ ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းမင်းအကြောင်း ပြောရသည်က တခြားလိုက်ပြောကြသည့် လူတွေနှင့် မတူဘဲ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားပြောကြရခြင်းမှာ ကောင်းမင်းက ရွယ်ကို လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အားလုံးနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခုခံရေး၊ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းရေး၊ ဦးတည်ချက်မှ သွေဖည်သွားအောင် ဝင်ရှုပ်ရေးတို့ကို တာဝန်ယူထားကြသော သိရီနှင့် ဒေစီတို့ကလည်း ကောင်းမင်းအကြောင်းကို ပြောရတာ ဝမ်းသာအားရရှိကြသည့် မဟုတ်လား။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သူတို့အုပ်စုသည် ကောင်းမင်းတို့ကို တိုက် တိုင်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သီရိနှင့် ဒေစိနှစ်ယောက် နှိပ်ကွပ်မှုက တော်ရုံ လူဆိုလျှင် လစ်လောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းမင်းတို့အုပ်စုကတော့ စက်ရုံလမ်းကလေးကို ကွေ့လိုက်သည်နှင့် စောင့်နေကျနေရာမှာ တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သည်။

အဲဒီလို တွေ့လိုက်ကြရလျှင် နှိပ်ကွပ်ရေးတာဝန်ကို ယူကြရသော သီနှင့် စီတို့ကလည်း နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် စကားလုံးတဆင်ဆင်နှင့် ရှိနေ တတ်ကြသည်။ ဒီနေ့ ဘာကိစ္စကို ပြောပြီး ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်လိုက်မည် ဆိုတာ ကို စကားဆင်ရင်း သီနှင့် စီသည် တစ်ခါတရံ ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

ဒါ့ကြောင့် သူတို့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခွင့်ရသော သူတို့ကိုယ်တိုင် အရေးတကြီး တိုက်စစ်မှူးနေရာက နေကြရသော ကောင်းမင်းတို့လိုက် သည့်ကိစ္စကို ပြောကြသည့်အခါ တက်တက်ကြွကြွ ရှိကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

အခုတော့ အခြေအနေက အဲဒီလိုမဟုတ်တော့။

ကောင်းမင်းတို့က ဗျူဟာကို ပြောင်းလာသည်။ ထွန်းကိုနှင့် တောက်တဲ့တို့က ကောင်းမင်းအတွက် လိုက်ကူညီပေးသည့်နေရာတွင် မနေ တော့ဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင်က သီနှင့် စီကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောဖို့ ကြိုးစားလာကြသဖြင့် ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ဒုက္ခတွေရောက်ကာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ကျတော့ ခုခံကာကွယ်ရေးစနစ်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်လာ၏။ ဒီတော့ သီနှင့် စီသည် သူ့ကို မကူညီနိုင်တော့။

ဒီနေ့တော့ ဂျပန်သင်တန်းကျောင်းမှာ သီရိက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးလာခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့ ပညာပေးတာ များနေပြီကွာ... ပြီးတော့... အဟဲ... ခိုက်တာလည်း ခိုက်နေပြီကွာ...”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း... ခွေးမလေး... ငါတို့ကို အလကားနေရင်း ဘောင်ချာဖြတ်နေတာပေါ့... ကြည့်စမ်း...စီ... ကြည့်စမ်း... ငတိမ ပြောတာ ကြားရဲ့လား...”

“ကြားပါ... ကြားပါ... ဒါ့ကြောင့် ချိုင်းကြားထဲ မဝင်နဲ့လို့ ရှေး လူကြီးတွေက ပြောတာပေါ့...”

“ချိုင်းကြား မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ကြားသုံးကြားပါ... နင်က လည်း...”

“ချိုင်းကြားလည်း ကြားပဲဟာ... မင်း အဲဒီလို သဘာထားဖောက် ပြန်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ရွယ်... အဲဒါကိုပြောစမ်း... ငါတို့ ဘယ်လောက်မိုက်တီးကျခဲ့သလဲ ဆိုတာကို သိရအောင်...”

ဒေစီက ယမမင်းဒီဇိုင်းမျိုးလုပ်ပြီး မေးသည်။ ရွယ်က မညာတတ် ပါ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေပါသည်။

“မင်းတို့က အရမ်းနှိပ်ကွပ်တော့ ခံရတဲ့သူကို သနားတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီသနားစိတ်ကလေးနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ ဆိုပါတော့...”

“နားလည်ပြီကွာ... ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာက ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ အခြေအနေက ပေးတော့မှ လိုက်လျောသလို ပေးရတာနော်... မင်း... ပေါ့ပေါ့ကလေးနဲ့တော့ အဖြေမပေးလိုက်နဲ့နော်... အဲဒါတော့ ကတိပေး...”

“အာ... အေးပေါ့ကွာ... ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီ လောက် ကြာနေတာပေါ့၊ စိတ်ချပါ... သိက္ခာကိုတော့ ကိုယ် အမြဲတမ်း လေးစားပါတယ်... လိုက်ပြောတဲ့ လမ်းပေါ်မှာတော့ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ

အဖြေမပေးဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်ကွာ...”

ဒီတော့မှ ငတိတွေ ကျေနပ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သူတို့ နေ့တိုင်းတွေ့သည့်နေရာက လမ်းပေါ်မှာချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဒီနေ့တော့ သူတို့ဘက်က တစ်စထယိုယွင်းနေသောခံစစ်ကို သူတို့က ကောင်းကောင်း အသုံးချသွားခဲ့သည်။ အအေးဆိုင်ထဲမှာ တောက်တဲ့က အရင် ဒေစီဘေးနားကို ဝင်ထိုင်သည်။ အဲဒါကို ဒေစီက တိထိရောက်ရောက် မပြောနိုင်တော့ ထွန်းကိုပါ ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ သူရောက် လာပြီး အဖြေအတင်းတောင်းသည်။

နောက်ဆုံးရင်ခုန်သံကို လိမ်ရတာ ရှက်လာတာနဲ့ အဖြေပေးလိုက် မယ် စိတ်ကူးနေတုန်း မီးသတ်ကားဥသြသံတွေကြောင့် စကားလမ်း ကြောင်းတွေ ပြောင်းကုန်ပြီး ဒေစီတို့က အတင်းစကားဖြတ်၍ နှုတ်ဆက် ထွက်လာခဲ့သဖြင့် ဒီနေ့ ပြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့ကျရင်တော့ မျက်နှာတွေ့မိတာနဲ့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ ‘ပြေးဖို့သာရှိတော့သည်’ ဟု စဉ်းစားရင်း ရင်မောရသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ပုလင်းထုတ်သောက်ရင်း ဖေဖေအတွက် မုန်လာဥချဉ်ဖတ်ထည့်ဖို့ မုန်လာဥကလေးတွေကို သန့်ရှင်းနေသော မေမေ ကို ကြည့်ရင်း အလိုလို မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။ အမေနှင့် အဖေကတော့ ဘာမှသိမည်မဟုတ်။ သူတို့သမီးကို ရိုးရိုးကလေးဟုပဲ ထင်ကြလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သမီးလေးကတော့ ဥယျာဉ်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ စောင့်နေ တဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်နေပြီ။ လေပြည်ညင်းထဲမှာ သူ့ဝတ်ဆံ ရနံ့လေးတွေကို အသာအယာ ခိုးခိုးထည့်ပေးတတ်နေပြီ။

ရွယ်သည် ဘာမပြော ညာမပြော မေ့နံ့ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး

မေ့လို့ပဲ မုန်လာဥကလေးတွေကို ဝိုင်းပြီး သန့်စင်ပေးနေမိသည်။

“ဟဲ့... အခုမှ ကျောင်းကပြန်လာတာမဟုတ်လား... သမီး သွား နားချည်လေ... သွားသွား... ဒါ မေ့ဘာသာလုပ်လည်း ရတာပဲ...”

မေ့စကားကြောင့် မိဘမေတ္တာသည် ပိုလို့လေးနက် လှပသွားခဲ့သည်။

“ရပါတယ် မေရဲ့... ရွယ်လည်း အားနေတာပဲ၊ ပြီးတော့... မေ လုပ်နေတာကို မြင်ပြီး ဝိုင်းလုပ်ပေးချင်တဲ့စိတ် ဝင်လာလို့...”

“အေး... သာဓုပါ... သာဓုပါကွယ်... သမီးဖေဖေ ကိုဂျီးများ အတွက်ဆိုတော့ သမီးလေး ကုသိုလ်ရတာပေါ့...”

“မေမေ...”

“ဘာလဲ... ဒီကလေးမလေး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ...”

“မေကလည်း သမီးက မေးစရာရှိလို့... ဟိုလေ... မေက ဖေဖေ ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်...”

ရွယ်စကားကြောင့် မေမေသည် ရွယ်ကို တအံ့တဩကြည့်လေ သည်။

မေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်ရွံ့အံ့ဩနေပုံကို အထင်းသားမြင်လိုက်ရ ကတည်းက သူ ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ စိတ်ထဲရှိတာကို မေး လိုက်မိတာ မှားပြီဟု စိတ်ထဲက သိလိုက်မိသည်။

“သမီး... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို မေမေ့ကို လာမေး တာလဲ သမီး...”

“အာ... ဒုက္ခပါပဲ... သမီးလေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်ထဲ ပေါ်လာတာကြီးကို သွားပြောလိုက်မိတာလဲ မသိဘူး မေ...”

“မရည်ရွယ်ဦးဆိုတာ ရှိလားဟင်...”

အိမ်ပေါက်ဝလှေကားက မေးသံကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်...”

“ကျွန်တော်တို့ နွေဦးအအေးဆိုင်မှာ အစ်မတို့ ထိုင်သွားတယ် မဟုတ်လား... အစ်မတို့ထိုင်သွားတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ စိန်နားကပ်တစ်ဖက် တွေ့လို့ အစ်မတို့ပစ္စည်းလားလို့ လာမေးတာပါ...”

“စိန်... နား... ကပ်...”

သားအမိနှစ်ယောက် ပြိုင်တူရွတ်လိုက်မိရင်း ရွယ်က သူ့နားကို သူ့ကိုင်မိသည်။ မေမေက ရွယ်ကို လှမ်း၍ကြည့်သည်။ ရွယ်စိန်နားကပ် ကလေးကတော့ ရှိသားပဲ...။

“မေ... ဒါဆို ဟိုကောင် ဒေစီ... ဒေစီနားကပ်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ မီးသတ်ဥသြသံကြားတော့ သမီးတို့ဆိုင်က ကမန်းကတမ်းထွက်လာခဲ့ ကြတာ... ဟိုကောင်ပစ္စည်းလား မသိဘူး...”

“ဟဲ့... မီး... မီး... ဟုတ်လား... မီးက ဘယ်မှာလောင်တာလဲ ငါလည်း ဥသြသံ မကြားလိုက်ရပါလား...”

“အာ... မေကလည်း ရွယ်တို့ ပြန်မလာခင်တုန်းကပါ၊ ကြာပါပြီ ကဲ... မေက ဒေစီတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးထား၊ သမီးက လိုက်သွားပြီး ဟုတ်ရင် ပြန်ယူလာခဲ့မယ်... ကဲ ... မောင်လေး လာ...”

ရွယ်နှင့် စားပွဲထိုးကလေး အတူလျှောက်လာရင်း စက်ရုံလမ်းထိပ် ရောက်တော့ ကောင်လေးက ဈေးဘက်ကို ထွက်သည့် လမ်းကြားကလေး ထဲကို ချိုးကွေ့ရင်း...

“မမ သွားနှင့်လေ... ကျွန်တော့်ကို ဈေးထဲမှာ ကျောက်ဖရုံယိုနဲ့ မြေပဲမှာလိုက်လို့ ဟိုမှာ ဆိုင်ရှင်က စောင့်နေတာ...”

ရွယ် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စက်ရုံလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒေစီ ငတိမ... တောက်တဲ့ကို ရင်တွေဘာတွေ တော်တော် ခုန်သွားပုံရသည်။ နားက နားကပ်တစ်ရံလုံး ကျွတ်ကျခဲ့တာကိုတောင်မှ မသိတော့ဘူးပေါ့လေ...။ အင်း... သူကရော ဘာထူးလို့လဲ... ကောင်းမင်း အနားကပ်လာတော့ ကမ္ဘာကြီးသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ် သွားပြီး သူနေစရာမရှိ ဖြစ်သွားရော မဟုတ်လား...။

ပြီးတော့... ကောင်းမင်း၏ရေမွှေးရနံ့နှင့် ရောနေသော ကိုယ်ရနံ့ သင်းသင်းကလေး...။ သူ့လက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေ တခိုင်းခိုင်းဖြစ်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား...။ ကောင်းမင်းက ဘာမှမပြောဘဲ နေလေ ရင်ခုန်သံဆူညံနေတာကို ပြန်ပြီး ကြားရလေလေမို့ ကြာရင် မိုက်ခနဲ မူးလဲသွားတော့မလား ထင်ရသည်။

“ဟိတ် ဒီတစ်ခါတော့ မပြေးနဲ့တော့...”

“အား...”

ရွယ် ရင်တွေဆတ်ခနဲတုန်ပြီး ကြောက်လန့်တကြီးအော်ဟစ်ရင်း နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လာနေတုန်း စက်ရုံအကွေ့ကလေးအရောက်မှာ ကောင်းမင်းက ရုတ်တရက်ထွက်လာ ခြင်းဖြစ်၏။ ရွယ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားပြီး ကောင်းမင်း... ကောင်းမင်းပါ... ဟု သူ့အသိစိတ်ကို အတင်းအားပေး နားလည်ခိုင်းသည့်တိုင် ကြောက်လန့်စိတ်ကိုမူ ထိန်း၍ မရခဲ့။

“ဟာ... ရွယ်... ရွယ်... အရမ်းကြောက်သွားလားဟင် ကျွန်...”

“အား... မလာနဲ့... အား...”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ရွယ်... ကျွန်တော်က...”

“မလာနဲ့ ကြောက်တယ်... သွား... သွား... မလုပ်နဲ့ သွား...”

“ပွဲက ကြည့်ရတာ တော်တော်အကျည်းတန်ပါတယ်ကွာ...”

ရုတ်တရက်အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွယ်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ဖြူဖြူနဲ့နဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျင်းလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး ပြိုင်ဘီးတစ်စီးကို မှီကာ ရပ်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို မခွာတမ်း စိုက်ကြည့်ထား၏။

ကောင်းမင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ သူ့ကြောင့် အရမ်းလန့်သွားသော ရွယ်ကိုသာ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးနေခဲ့သည်။

“ရွယ် မလန့်နဲ့တော့လေ... ရွယ်... ကျွန်တော်ပါ... ကောင်းမင်းလေ... ရွယ် အဲဒီလောက် မလန့်တတ်ဘူးထင်လို့ စလိုက်မိတာပါ... ရွယ်... ရွယ်...”

ကောင်းမင်းရှင်းပြတာကို နားထောင်ရင်း ခုနက ထိတ်လန့်သွားစဉ် ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်း အားနှင့် အင်နှင့်ရောက်လာသော ဆို့ကြပ်မှုက တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျလာပြီး ရွယ်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျ၍ လာလေသည်။ ရွယ် တစ်ခုခုကို အားရပါးရဖက်ထားချင်လာသည်။

“ဟာ... ရွယ်... ရွယ်... ကျွ... ကျွန်တော်...”

မျက်ရည်တွေကျပြီး ရုတ်တရက် ညွှန်ခနဲ ခွေကျတော့မည့် ရွယ်ထံသို့ ပြေးအထွက်တွင် ရွယ်ထံသို့မရောက်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို ဖြတ်အတွန်းခံလိုက်ရသည်။

“မင်း... လွန်လွန်းပြီလို့ ငါထင်တယ်...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်...”

ဒေါသနှင့် အော်ပြောလိုက်မိပြီး မျက်ဝန်းချင်း ဒေါသတကြီးအဆုံတွင် တစ်ခုခုမှားနေတာကို သိလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းမင်းစကားက ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ရွယ်ကို ဝင်ဖက်ထားတာက သူထင်ထားသလို ကောင်လေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးနှင့် တော်တော်လေးကိုဆင်သည့် ယောက်ျားလျာကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒါ့ကြောင့် ကောင်းမင်းဒေါသနှင့် စကားက လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါသလည်း လျော့ကျသွား၏။

“သက်သာလားဟင်... မှီထား... ရတယ်... အဲဒီအကောင်စုတ်ကို ကြောက်မနေနဲ့ ကိုယ်ရှိတယ် ဟုတ်ပြီလား...”

ယောက်ျားလျာကလေးက ရွယ်ကိုငုံကြည့်ကာ ကြင်နာစွာမေးရင်း ထွေးပွေ့ထားရင်းက သူ့ကို မျက်ဝန်းချင်းရင်ဆိုင်သည်။ ယောက်ျားလျာဆိုသော်လည်း မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကတော့ ရဲရင့်မာကြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကောင်းမင်းစိတ်ထဲမှာ အခြေအနေကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းကူညီပေးသူဟု သဘောထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်တော့ သူလန့်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးဗျ... ဒါတောင် သိပ်အော်တာမဟုတ်ဘူး ပုံမှန်ပဲ... ရွယ်... ရွယ်... သိပ်...”

“ဟေ့ကောင်... စကားရော ဖောရောတွေ လာလုပ်မနေနဲ့... မင်း လမ်း မင်းသွားတော့... မင်းအတွက် လမ်းတွေ အကျယ်ကြီးကွာ...”

ရွယ်အပေါ် စိတ်ပူနေသည့်စိတ်ကို ခါးလည်က တက်ကြိတ်တာ

ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ကောင်းမင်းစိတ်ထဲ နည်းနည်း ဒေါသဖြစ် သွားသည်။

“ဟား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ... ဒီမှာ ကျွန်တော်က ကောင်မ လေးနဲ့...”

“ဟေ့ကောင် ငတုံး... ငါ မင်းကို ရှင်းရှင်းပြောနေတာ၊ ဒီထက် ရှင်းတဲ့ကိစ္စလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်း သူနဲ့ လာမပတ်သက်နဲ့တော့... မင်းလမ်း မင်းသွားတော့... ဟုတ်ပြီလား...”

ဒီကိစ္စက ပေါ့သေးသေးကိစ္စမဟုတ် ဆိုတာကို ကောင်းမင်း သဘော ပေါက်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ ရွယ်က ကျွန်တော် လိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ကပဲ အပြင်ကို ရအောင် ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာ၊ အခု ရွယ်ကို ကျွန်တော်က စ,လိုက်မိတာလေးတစ်ခုပဲ ရှိ...”

“ဟေ့ကောင်... မင်း လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား...”

“ဟာ... မင်းက လူပါးဝလံ့ချည်လားကွ... ငါ မိန်းကလေးမို့ ကြည့်နေတာ...”

“ဘာ...”

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ဘတ်ကို စုံအတွန်းခံလိုက်ရပြီး ရိပ်ခနဲဝင်လာ သော တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ရှောင်လိုက်တော့ သူ့နားထင်နံ့ဘေးမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း တစ်ခုခု အားနှင့် ဖြတ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ကို ဒေါ်ရွှေယောကျာ်းလျာက ခြေဖြင့် ပတ်ကန်လိုက်မှန်း သိရသည်။

ယောက်ျားမာနနှင့် ယောက်ျားဒေါသက တားမရတော့အောင် ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲအနှံ့ စီးဝင် တွန်းထိုးလာသည်။

“အောင်မာ... မင်းကများ...”

ရှေ့တွင်တွေ့ရသော ပမာမခန့်မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ရွယ်လိုက်ပြီးမှ တစ်ချက် စဉ်းစားမိသည်က ရိုက်ချပစ်လိုက်ရမှာလား၊ ဆွဲထိုးပစ်ရမှာ လား၊ ပါးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ဆွဲခါရမ်းပစ်လိုက်ရင်း သတိပေးရမှာလား။

သို့သော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသူက သူဖြစ်နေသဖြင့် အရှိက် တော်တော်လေးနာကျင်သွားပြီး အောက်ခြေကို ဖြတ်အသိမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် ပစ်လဲကျသွားသည်။ နာသောဗိုက်ကို ဖိကာ အံ့ဩသောမျက်ဝန်းနှင့် မော့ ကြည့်တော့ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစောင်းအနေအထား ဖြင့် ဘရစလီပုံစံအတိုင်းထားကာ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဟန်တပြင်ပြင် ရှိနေသော ယောက်ျားလျာလေးကို တွေ့ရတော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ နာလည်း နာသည်။ သူ ဗိုက်ကိုဖိပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“လာလေ... လာ... ခုနက မိတ်ဆက်ပဲ ရှိသေးတာ...”

“တော်ပြီ... တော်တော့... ကောင်း ပြန်တော့နော်...”

“ဒီကောင့်ကို တောင်းပန်မနေနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်...”

“အောင်မာ... ငါ...”

“လာပါ... လာစမ်းပါ... အော်မနေစမ်းပါနဲ့...”

“တော်ပါတော့ဆိုနေ... ကောင်း ပြောနေတယ်နော်၊ နားကပ် ကိစ္စက လိမ်တာမဟုတ်လား...”

“ကျွတ်... တကယ့်ငရှုပ်နဲ့ လာတွေ့တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်... လိမ် ခေါ်တာ တစ်ခုခုပြော...”

“ပြန်ပါတော့ဆို... အဲဒါပဲ ကောင်းမပြန်ရင်...”

“ပြောမနေနဲ့တော့... ဟေ့ကောင်... မင်းမကျေနပ်ရင် လိုက်ခဲ့သွားမယ် လာ...”

ရွယ်လက်ကိုဆွဲ စက်ဘီးကို ကောက်ထောင်ပြီး ထွက်သွားသော ယောက်ျားလျာလေးကို ငေး၍ ‘ကောင်း’ ကျန်ခဲ့သည်။

စက်ဘီးကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်တွန်းရင်း ကျန်သည့်လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်ထားရသော လက်တို့၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ရင်ခုန်ချင်နေသည်။ ဒီလောက်လှသည့် ကောင်မလေးမျိုးကို အရင်က ငယု တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ မျက်ဝန်းကလေးတွေက အထိတ်အလန့် မပြေသေးဟန်ဖြင့် ရှိနေသည်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာလေးကိုက ချစ်ဖို့ကောင်း၍ နေသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း။ နှုတ်ခမ်းသားဖူးဖူးကလေးက အပြင်ကို ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖော့ဖော့ကလေးထွက်နေသည်။ မျက်ဝန်းကတော့ ပြောမနေနှင့်တော့ သူ့ဘာသာသူ တစ်နေရာရာကို ငေးနေတာကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်။ ဒီလိုမျက်ဝန်းမျိုးက ခိုးကြည့်မိတဲ့ လူကို ယစ်မူးအောင် လုပ်ပစ်မယ့် မျက်ဝန်းမျိုးဟု ငယုထင်သည်။

ခုနက ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ရှုပ်နေတာတွေ ပျောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာရသည့်အပြင် ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းသော သူ့ကလေးကိုပင် အဆစ်ရလိုက်သည့်အတွက် ငယုရင်ထဲမှာ ပြောမရနိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးနေမိသည်။ ထိုကြည်နူးမှု၊ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ရင်ခုန်မှုတို့ကို သေချာစေရန် သူ့လက်ထဲတွင်ရှိသော လက်ကလေးကို ဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငယုလည်း အရင် ဒီလမ်းတွေ စက်ဘီးစီးနေကျပါ၊ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူးနော်...”

“ဆုံရင်လည်း ဆုံမှာပေါ့... ရွယ်တို့က မသိကြသေးတော့ မခေါ်
ဖြစ်ကြတာ နေမှာပေါ့...”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံဖူးရင် ဒီလောက်စိတ်ဝင်
စားဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်နှာကို မှတ်ကို မှတ်မိတယ်၊ ရွယ်မျက်နှာက တစ်ခါ
မြင်ဖူးတာနဲ့ တန်းပြီး ရင်ခုန်သွားနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုး၊ ခုနက ငတိလည်း
ဒီလိုဖြစ်သွားတာနဲ့ တူပါရဲ့...”

ငယုတို့ ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

ရွယ်ကို လှတဲ့အကြောင်းပြောတာ ရွယ်က မကန့်ကွက်ဘဲ ကြည်နူးရုံ
ကလေး ရယ်ပေးသည့်အတွက် ငယုပျော်နေသည်။ အခု ရွယ်အိမ်လိုက်
သွားမည်။ ရွယ်နှင့် ခပ်ကြာကြာ စကားပြောရမည်။ ရွယ်အိမ်သားတွေ
အကြောင်းကို လေ့လာရဦးမည်။ နောက်နေ့တွေမှာ ရွယ်ဆီလာမည်။
ရွယ်က ဘာကိုချစ်တတ်သလဲ... သူလိုက်ချစ်မည်။ ရွယ်က ဘာကို
ကြောက်တတ်သလဲ... သူကာကွယ်ပေးမည်။ ရွယ်က ဘာတွေကို မုန်း
သလဲ... သူလိုက်မုန်းပစ်မည်။ အို... ရွယ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဆန္ဒမျိုး
ရှိသလဲ... အဲဒါတွေကို သူ ရအောင် လိုက်လုပ်ပေးချင်နေသည်။ ငယု
သည် ရွယ်ကို ချစ်သွားပြီဖြစ်၏။

ပျင်းရိဖို့ကောင်းသော အဝေးရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုကို မှန်ပြောင်းဖြင့်
ကြည့်နေစဉ် လှုပ်ရှားလှပသော အရာတစ်ခုကို မြင်ရသည့်အခါ မလွတ်တမ်း
လိုက်ကြည့်မိသလိုပင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော သူ့ဘဝထဲကို
သူ့မြင်ကွင်းထဲကို ရောက်ရှိလာသော ရွယ်ကို တရံမလပ် လိုက်ကြည့်နေ
ချင်သည်။

ခုနကကောင်ကိုတော့ စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

myoe.com

ကျေးဇူးတင်ရမည့် စာရင်းထဲတွင်တော့ နောက်နားခပ်ကျကျက ထည့်ထားရမည်။ သူက ရွယ်နှင့်တွေ့အောင် နည်းတစ်မျိုးနှင့် ကူညီခဲ့သူ မဟုတ်လား။

“အရင်တုန်းက ကတည်းက ဒီကောင် လိုက်နေတာလား...”

“ဟုတ်တယ်... အပြန်ကျရင် ဒီစောင်စက်ရုံလမ်းကနေ လိုက်နေကျပေါ့... ဒီနေရာက သိတယ်မဟုတ်လား...”

“တောက်... ရွယ်ကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလွှတ်ရောပေါ့... ကိစ္စမရှိဘူး မနက်ဖြန် တို့လာကြိုမှာပဲ...”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ နေပါစေ... ခု ကူညီတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ဟိုလေ... ပြီးတော့... ဒီကောင် လိုက်ရဲတော့မှာ မဟုတ်...”

“ငြင်းမနေပါနဲ့ ရွယ်ရာ... ငယုလာခဲ့မှာပါဆို ဟုတ်ပြီလား...”

“ဒါ ရွယ်တို့ခြံလေ... နောက် ဝင်လည်နော်... စနေ တနင်္ဂနွေဆို ရွယ် တစ်နေကုန်ရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်မှ ဝင်လည်ရမှာလဲ၊ ခု ဝင်လည်မှာပေါ့... ဘာလဲ မဖိတ်ခေါ်ချင်ဘူးလား...”

သူ့စကားကြောင့် ရွယ် မျက်မှောင်တွေ ဘာတွေကျဲ့သွားတာကို မြင်ရတော့ ငယုရယ်ချင်သွားသည်။

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး ခေါ်မယ်လေ... ဒါပေမဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတော့ မေမေ့ကို မပြောပါနဲ့နော်၊ ရွယ်... နောင် ထွက်ရင် မေမေက စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့...”

“အင်းပါ... မမေးရင် မပြောပါဘူး... ကိုယ့်ကိုဖိတ်ခေါ်တာ စိတ် ထဲကရော ပါရဲ့လား...”

“အာ... ပါပါတယ် လာလေ ခြံထဲဝင်လေ...”

ငယု ခြံထဲကို မဝင်သေးဘဲ သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်သော ရွယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဆံက နက်လွန်းပြီး မျက်သားက ဖွေးလွန်းသော ရွယ်... ဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအလှထဲမှာ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသည်ဟု လုံးဝ ယုံကြည်လိုက်သည်။

“အမလေး... မိရွယ်... ရန်ဖြစ်လို့ဆို... ရန်ဖြစ်တယ်ဆို... ဟုတ်လား... မေမေ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ မိရွယ်ရယ်...”

အိမ်အဝမှာတင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မေးသံ ဟန်အမူ အရာတို့ကြောင့် ငယု တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်နေသော အန်တီကြီးက ရွယ်မေမေဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုအန်တီကြီးရှေ့မှာများ ရန်ဖြစ်တာဆိုလျှင် နှလုံးရောဂါနှင့် ဆေးရုံတွေ ဘာတွေပို့ရမှာ ကျိန်းသေသည်ဟု... ငယု တွေးလိုက်မိ၏။

“ဟင်... မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ...”

“ဒေါ်ခင်ဝင်း လှမ်းဖုန်းဆက်တာ၊ သူတို့ခြံရှေ့မှာဆို ဘာတွေ ဖြစ်သွားသေးလဲ... ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်...”

“ရွယ်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့ကိစ္စပါ အန်တီ၊ ရည်းစားစကား ပြောတာ ဆိုပါတော့... အန်တီတို့အိမ်ကို လာခေါ်တဲ့ စိန်နားကပ်တွေ တယ်ဆိုတာ အလကား လိမ်တာ...”

“အမလေး... ဘယ်... ဘယ်ကကောင်တွေလဲဟင်... အိမ်ကို လာခေါ်တာ လိမ်တာ ဟုတ်လား...”

ငယုက မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသော ရွယ်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ငယုက သူ့အခန်းကဏ္ဍကို

နေရာယူရတော့မယ်ဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။

“သူတို့က ရွယ်ကို အိမ်ထဲကနေ ခေါ်ထုတ်တဲ့သဘောပါ။ ဘယ်က ကောင်တွေလဲ ဆိုတော့ လမ်းပေါ်က ကောင်တွေပေါ့... အန်တီရယ်... အလကား သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေပါ... ရွယ်က ဝင်တားလို့... နို့မို့ဆို...”

“အမလေး... ဒုက္ခပါပဲ... ပြဿနာက တော်တော်ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် တက်ခဲ့တာလား... ဒီလို ရန်စကျန်နေရင်တော့...”

“ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေ... ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့...”

“ဟဲ့... မစိုးရိမ်လို့ ရမလားဟဲ့... အိမ်မှာက မိန်းမသားချည်းပဲ ရှိတာ... ရှေ့လျှောက် ဒီထက်ကြမ်းလာ ရမ်းလာရင်...”

“အဲဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အန်တီ... ဒီကောင်တွေက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ အဖွဲ့တွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ချင်း တားခိုင်းရင် ရပါတယ်။ ပြီးတော့... ကျွန်တော် အခုတလော ရွယ်အတွက် ကြိုပို့လုပ်ပေးပါ့မယ်...”

ငယုပြောပုံက မာန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြတ်ပြတ် သားသားလည်း ရှိလွန်းလှသည်။ ရွယ်တို့မေမေ ဒေါ်ခင်မိုးကပင် ငယုကို မျက်မှောင်ကျုတ်၍ ကြည့်ရသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်မိုး စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟိုကောင်တွေရန်က ကြောက်လို့ ဒီကောင့်လက်ထဲ ထည့်ရတယ်ဆိုတာ မျိုးကလည်း သိပ်တော့ မဟုတ်သေးဟု သူထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ကောင်လေးက အခု ရွယ်ကို ကယ်လာတာဆိုတော့ တင်းတင်းမာမာက လည်း မကောင်းသေး။ ဒီကောင်လေးနှင့် သူ့သမီးက ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေမှန်းလည်း သူက မသိ။ ဒီတော့ မယုထံမလွန်တော့ စကားစ၊ပြီး မေးထားရမည်... ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွယ်... ဒါထက် သားက ဘယ်မှာနေတာလဲ... ရွယ် သူငယ်ချင်းပဲလား...”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဇော်ယုထွန်းပါ... စ,လုံးရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတယ်၊ ယုနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာတော့ ကြာပြီ အန်တီ... အိမ်ကိုတော့ ဒီနေ့မှ တမင်လိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော်ရှိရင် ဒီကောင်တွေ ရွယ်အသားကို တစ်မိလိမိတာတောင် မထိစေရဘူး အန်တီ... စိတ်ချ... အခု ဒီကောင် တွေလုပ်ရပ်ကလည်း ကလေးကလားပါ...”

“အေး... အေး... ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်... ဒီလိုကူညီတာ လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်...”

ရွယ်မေမေက ရွယ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့အကြောင်းမေးတော့ ရွယ်က ဖြေမလို ပါးစပ်အဟာတွင် ငယုက ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး အခုလည်း ရွယ်မေမေ စကားဆုံးတော့ ရွယ်က ဘာပြောမလို့လဲ မသိ ပါးစပ်အဟာ တွင် ငယုက...

“အာ... ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားကို သုံးရင် ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်နဲ့ ကြားမှာရှိတဲ့ ခင်မင်မှုက အရမ်း သူစိမ်းဆန်သွားမှာပေါ့... မလိုပါဘူး အန်တီ... ကျွန်တော်က ရွယ်ကို အရမ်းခင်တယ်ဆိုတာ ရွယ်သိပါတယ်၊ အခုလိုအဖြစ်မျိုးကိုလည်း နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံတော့ဘူး ဆိုတာ အန်တီ ယုံပါ...”

“အေး... အေး... ယုံပါတယ်ကွယ်...”

“ကဲ... ရွယ်... ကိုယ်ပြန်မယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် လို့ သဘောထားမနေနဲ့ ရွယ်... နားစရာရှိတာ နားလိုက်... ဟုတ်ပြီ လား... မနက်ဖြန် ၈ နာရီ ကိုယ်အရောက်လာခဲ့မယ်... အန်တီ သွားပြီ နော်...”

“ဪ... အေးအေး... ကျေးဇူးပါကွယ်... ကျေးဇူးပါ...”

ငယု စက်ဘီးကို အရှိန်နှင့် တွန်းပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ခုန်တက်သွားသည်ကို ရွယ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခြံတံခါးဝကနေ ကွေ့ခါနီးကျတော့ ငယုက ချာခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း လက်ကို ထောင်ပြသွားသေးသည်။ ဒါကို မေမေကလည်း မြင်လေသည်။

“ကဲ... မိရွှေရွယ်... ဘယ်ကကောင်တွေက ဘယ်လိုနှောင့်ယှက်လို့ ဘယ်ကကောင်က ဝင်ကယ်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး... ပြောပြစမ်းပါဦး...”

“မေကလည်း... အခုပြောတာ မေလည်း ကြားရဲ့သားနဲ့...”

“ဟိုကောင်တွေက ထားပါတော့... ဒီကောင်လေးကရော ဘာလဲ... နင်နဲ့က ဘယ်အခြေအနေလဲ... ပြောသွားလိုက်တာတော့ ကော့နေတာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေအန္တရာယ်က ကာကွယ်ဖို့ သူ့လက်ထဲ ထည့်ရမယ်ဆိုတာကတော့ လုံးလုံးမဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘယ်နဲ့တော်...”

မေမေ၏ ဒေါသတကြီးရန်တွေ့စကားကို ကြားရတော့ ရွယ် နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲဆန့်ပြီး ပြုံးတယ်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်သော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော မေမေ့ကို တွေ့ရတော့ စိတ်က ထိန်း၍မရဘဲ အားရပါးရကြီးကို ရယ်ဖြစ်သွားသည်။

“မေကလည်း ခက်တာပဲ... သူနဲ့သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ... သူက မိန်းကလေးပဲဟာ...”

“ဘာ...”

“သူက မိန်းကလေးလေ မေရဲ့ မေကလည်း ဒီလောက်တောင်မှ မသိဘူးလား...”

မေမေက ရွယ်ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်းက...

“မိရွှေရွယ်... ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား... ငါတော့ ဘယ်လိုမှကို မိန်းကလေးလို့ မထင်ဘူး... ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်...”

“အာ... မေမေကလည်း မနက် ရွယ်ဆီလာရင် မေမေ သေသေ ချာချာကြည့်ပါလား... တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် မေမေ... သူ့ကိုတော့ မိန်းကလေးလို့ သွားစကားမပြောနဲ့... သူက အရမ်းစိတ်ဆိုးတာ...”

ရွယ်က ဖြစ်ပုံကို သေသေချာချာရှင်းပြလိုက်တော့မှ သဘောပေါက် သွား၏။

“ဪ... ငါ့နှယ်... အထီးမှန်းမသိ... အမမှန်းမသိ... ဆိုတာ တကယ်ပါလား... မေမေက တကယ့်ကို ယောက်ျားလေးပဲ ထင်နေတာ၊ မနက်ဖြန် အိမ်ကိုလာတော့မှ သေသေချာချာ ကြည့်ရဦးမယ်...”

“ကြည့်ပါ... ကြည့်ပါ... သူ့ကိုတော့ မိန်းကလေးလို့ သွား မဆက်ဆံနဲ့နော် မေ...”

မေမေလည်း ကျေနပ်သွားပြီး ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့။
ည (၇) နာရီလောက်ကျတော့မှ သီနှင့် စိတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပြရသည်။ သီနှင့် စိတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩ၍ မဆုံးကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အဝင်စားဆုံးလူမှာ ကောင်းမင်းကို ဖိုက်ပစ် လိုက်သော ငယုဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုပင် ဖြစ်သည်။

“စိတော့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ မနက်ဖြန် အဲဒီယုနဲ့ တွေ့ဖို့ ကိုယ် ရွယ်ဆီကို (၉) နာရီမထိုးခင် လာမှကို ဖြစ်မှာ...”

“လာခဲ့လေ စိရဲ့... သူက ရွယ်အိမ်ကို ၈ နာရီမထိုးခင်ကတည်းက လာမယ်လို့ ပြောထားတာ...”

“OK ... ဒါဆို ကိုယ်ရောက်အောင်လာခဲ့မယ် စိတ်ချ...”

ရွယ် ဖုန်းချလိုက်ရင်း ဖြစ်ခဲ့သောအရာတွေအားလုံးကို အဆင်ပြေ တယ်လို့ပဲ ယူဆကြရတော့မည်။ ငယုကြောင့် ရင်ထဲမချီအောင် ခံစား သွားရသော ကောင်းကို မျက်စိထဲ ဖျတ်ခနဲပြန်မြင်သည်။ ကောင်း၏မျက်နှာ သည် ထိတ်လန့်ရင်း စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။ ရွယ်ကို မျက်နှာငယ်ကလေး နှင့် ကြည့်ငေးရင်း ထွက်သွားသောအကြည့်ကို ဘယ်လိုအမည်တပ်ရမလဲ။

အဲဒီအကြည့်ကလေးကို ရွယ် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်... ရွယ် ပျော်လည်း ပျော်နေပါသည်။

အခန်း (၄)

“မင်း ခံရပုံကြီးကလည်း မသက်မသာရှိလိုက်တာ အကောင်းရာ၊ ဘယ်ကနေ အဲဒီယောက်ျားလျာက ပါလာရတာလဲ၊ ရွယ်နဲ့ရော ရင်းရင်း နှီးနှီးပဲလား...”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ရွယ်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးသေးဘူးထင်တာပဲ၊ သူ ငါ့ကို ချတဲ့ပုံစံက မဖြစ်ညစ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သေသေချာချာ ကို လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးကွ...”

တောက်တဲ့က နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပြီး ခေါင်းကိုရမ်းသည်။ ထွန်းကိုက ခိခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ထွန်းကိုသည် ကောင်းမင်း၏ဖြစ်ရပ်ကို မျက်စိ ထဲ ပြန်မြင်ကြည့်ရာမှ ထွက်လာသော ‘ခိ...’ ဆိုသည့် ရယ်သံဆိုတာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထွန်းကိုစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာ တစ်ခုက ထိုယောက်ျားလျာကလေး၏ပုံကို မမြင်ဖူးသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီ ငယုဆိုတာကို တွေ့ချင်တယ်ကွာ...”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ နောက်နေ့တွေမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”
တောက်တဲ့စကားကြောင့် ကောင်းမင်းက လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိရတာလဲ...”

“ယောက်ျားလျာတွေဆိုတာ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲတတ်တယ်ကွ... ဒီကောင် ရွယ်ကို ဝင်တွဲမှာ သေချာတယ်...”

“ဟား... ပြဿနာပါလားကွာ... ဒီနေ့ပါလာရင် ဒုက္ခ...”

ကောင်းမင်း ရွယ်တို့လာနေကျ စက်ရုံလမ်းကလေးကို လှမ်း၍
ငေးသည်။ လမ်းကလေးသည် တစ်ခုခုကို စောင့်နေသလို တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်၍ နေလေသည်။

မနေ့က သူ့ကို ‘သွားတော့...’ ဟု ပြောသည့် မျက်နှာမှာ အပြုံးကို
တွေ့ရသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ထိုအပြုံးသည် လှောင်ပြုံးပဲဟု ကောင်းမင်း
ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကြုံလာရသည့်အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြ
တော့ ထိုအပြုံးမျိုးကို တောက်တဲ့၏ မျက်နှာမှာလည်း တွေ့ရသည်။ ထွန်းကို၊
ခင်မောင်ဝင်း၊ သက်ဦး၊ အေးအေးမြင့်၊ သီတာစိုး၊ လှဌေး၊ ဇင်ကို...
လူတွေ... သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့လာရတော့မှ
ထိုအပြုံးသည် လှောင်ပြောင်သည့် အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ လောကကြီးကို အမြဲ
တမ်းအတည်တကျ အလေးအနက်ထားပြီး ဆက်ဆံတတ်သော ကောင်းမင်း
ဆိုသည့် သူနှင့်ကျမှ ကိုရို.ကားရားဖြစ်ရလေတယ်... ဟူသော ‘ဟာသပြုံး’
ကလေးသာ ဖြစ်သည်... ဆိုတာကို ကောင်းမင်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့ကို ‘ပြန်တော့...’ ဟု ပြောသောစကားမှာ မောင်းထုတ်တာ
ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကလည်း ထိုအပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပတ်သက်

နေပြန်သည်။ ထိုအပြုံးသည် လှောင်ပြုံးမဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင် ‘ပြန်တော့’ ဆိုသည့် စကားမှာလည်း မောင်းထုတ်တာ မဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ သတိပေးတာ ရွယ်ဖြစ်စေချင်တာကို ပြောတာလောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ကိုယ်ကချစ်နေရသူမို့ ထိုကောက်ချက်တွေကို တစ်ဖက်သတ်ချပြီး ကျေနပ်မနေနိုင်ပါ။ ကျေနပ်ခွင့်လည်း မရှိပါ။ ဒီအတွေးတွေ အားလုံးကို ရွယ်ကိုမေးပြီး အတည်ပြုချက်ကလေး ယူပြီးမှ ရွယ်စေတနာကို ခံစားရမည်။ ထိုစေတနာနှင့် ဆက်စပ်နေသော ကောင်းမွန်သည့် မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို မျှော်လင့်၍ ရမည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းမင်းတစ်ယောက် ရွယ်အလာကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငယုသည် ရွယ်တို့ခြံကလေးရှေ့ကို လူမိုက်ပေါသည့်နေရာကို လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ဝင်လာသော ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ်ယောက်၏ အိုက်တင်မျိုးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ချစ်စရာကောင်းသည့် တစ်ထပ်တိုက် အလျားရှည်ကလေးမှာ ငြိမ်၍ နေသည်။ လူရိပ်လူယောင်မမြင်ရ။ ရွယ်တို့ ခုချိန်ထိ အိပ်ရာက မထကြသေးဘူးလား... ဟု တွေးမိရင်း ငယုပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီလို အပျင်းကြီးတာမျိုးကို မကြိုက်ပါဘူး...”

ရှေ့မှာရှိသည့် ခိုင်ခံ့သောသံပန်းတံခါးကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး အသံထွက်အောင်ပင် ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ပေါတာပဲဟု သဘောထားပြီး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံကို ပြန်ကြားရတော့မှ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သွားရယ်မိတာလဲဟု သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသဖြစ်၍ သွားသည်။

ငယုဘဝတွင် ဘယ်တော့မှမလုပ်သော အရာတွေထဲမှာ ရယ်မောခြင်းကိစ္စလည်း ပါသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ထွက်လာသော မိန်းကလေးအသံကို သူမုန်းသည်။ သူ့ရယ်သံသည် ခွန်အားရှိသော ညှို့ငင်အားကောင်းသော လေးနက်တည်ကြည်သော ရယ်သံသြသြမျိုးဖြစ်နေဖို့ သင့်သည်။ အခုလို နွဲ့လျှင်သာသော ရယ်သံမျိုးကို ငယုက သိပ်မုန်းသည်။ ဖြူဖွေးသွယ်လျသော သူ့လက်တွေကို သူမုန်းသည်။ ကြာစွယ်ကြာရိုးလို ချိုးလိုက်လျှင် ကြိုးတော့မည့် သူ့လည်တိုင်ကို သူမုန်းသည်။ ဝင်းဖန့်ဖန့်နှင့် ရှင်းသန့်နေသော သူ့အသားအရေကို သူမုန်းသည်။ ရှည်လျားပြီး ဆံလုံးအားကောင်းသော သူ့ဆံပင်ကို သူမုန်းသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပါးချိုင့်တစ်ခုရှိနေတာ... ပါးပေါ်မှာ မွဲစိမ်းစိမ်းကလေးတစ်စက် ရှိနေတာ... မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဝက်ခြံတွေ ဘာတွေမရှိဘဲ ပြောင်ချောနုဖပ်နေတာ... အရာအားလုံးကို သူမုန်းသည်။

နုဖပ်သွယ်လျသော လက်ဖဝါးနှင့် လက်ချောင်းတွေကို ကွန်ဖူးသဲပူပူတွေ အုပ်ကြွပ်ပြားတွေ ကွန်ဖူးတုတ်တွေနှင့် ပညာပေးလိုက်သည်။ ပျော့ပျောင်းသည့်လည်တိုင်နှင့် ပခုံးသားတွေကိုတော့ အလေးပြားတွေ လက်ဝှေ့အိတ်တွေနှင့် ကျွေးပစ်လိုက်သည်။ ငယုသည် Million Dollar Baby ထဲက လက်ဝှေ့ထိုးသည့်မင်းသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သိပ်သဘောကျ သည်။ Resident evil ကားထဲက မင်းသမီး၏ တိကျလျင်မြန်သော တိုက်ခိုက်မှုများနှင့် ရန်သူအပေါ် တစ်ချက်မှ ထိမထင်သောမျက်နှာပေး ကို အရမ်းသဘောကျသည်။

ငယုသည် သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေသည့် တပ်မက်တောင့်တနေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးအတွက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မညှာမတာ

ခိုင်းသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လဲကျသွားသည်။ သို့သော် အားတင်းပြီး ပြန်ထသည်။ သူ့အသားတွေ နေလောင်ကုန်အောင် လုပ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မသယ်ချင်လောက်အောင် အလေးတွေကို မပစ်သည်။ ဝက်ခြံဆို၍ တစ်လုံးမှ မထွက်သော သူ့မျက်နှာကို သူ ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သဘာဝတရားသည် လုပ်ယူဖန်တီးယူ၍ မရစကောင်း ဆိုတာကို ငယုမသိသော်လည်း သဘာဝတရားက သိသည်။

ငယုသည် တခြားယောက်ျားလေးတွေထက် အမောခံနိုင်သည်။ တော်ရုံမိန်းကလေး အပင်ပန်းမခံနိုင်တာလောက်ကို လေကလေးချွန်ပြီး လုပ်နိုင်သည်။ ကွန်ဖူး club မှာ ဆရာကတွဲပေးသော တစ်ဖက်ပြိုင်ဘက်ကို မညှာမတာ တိုက်ခိုက်ခဲ့တတ်သဖြင့် ပထမ သတိပေးခံရသည်။ ဒုတိယ ဒဏ်ကျသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် တစ်ဖက်ပြိုင်ဘက်မှာ လက်ကျိုးပြီး ဆေးရုံပါရောက်သွားသဖြင့် ငယုကို club မှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည့်အပြင် တရားဥပဒေအရပါ အနည်းအကျဉ်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ငယု ဖခင်က ကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ခဲ့သဖြင့် ငယု ဘာမှမထိခိုက်ခဲ့သော်လည်း ငယုလက်စွမ်းပြခဲ့သော အန်နာဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ အစ်ကိုဂျက်ဖရီနှင့်တော့ ရန်ငြိုးကလေးတစ်ခု ရခဲ့သည်။

ရန်ငြိုးဆိုလျှင် အကြွေးမထားချင်သော ငယုက ဂျက်ဖရီနှင့် စာရင်း သွားရှင်းခဲ့ဖူးသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း ကွန်ဖူးကလပ်မှာ နာမည်ရှိ player တစ်ယောက်ဆိုတော့ ပွဲက တော်တော်လေး နာမည်ကြီးသွားသည်။ ငယုစိန်ခေါ်ပုံက သူ့သေကိုယ်သေ ဆို၍လည်း ဒီလောက်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်မီ လူကြီးတွေက သတင်းရသွားသည့် အတွက် ပွဲက မဖြစ်လိုက်ပါ။ အားလုံးက ဝိုင်းတားလိုက်ကြ၏။

ဒါပေမဲ့ ငယုက ဂျက်ဖရီကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ဒီနေ့အထိ သဘောထားတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျက်ဖရီ ကွန်ဖူးကျင့်သလောက် သူ လိုက်ကျင့်သည်။ ဂျက်ဖရီ၏ကောင်းကွက်တွေကို သူ အကုန်လိုက်လေ့လာ သည်။ ဂျက်ဖရီသည် ကွန်ဖူးအပြင် ဝူရှူးကိုပါ လေ့ကျင့်ထားသည်ဆို သဖြင့် ဝူရှူးသွားသင်သည်။

ငယု ဝူရှူးကို သင်ပြီးတော့မှ တိုက်ခိုက်ရေးပညာ၏ အဓိက အားသာချက်နှင့် အားနည်းချက်တွေကို သွားတွေ့ရသည်။ သူ့ကို ဝူရှူး သင်ပေးသောဆရာမ မေရင်ချွမ်၏ဆုံးမမှုအောက်မှာ ငယုသဘောထား ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့သည်။ ဝူရှူးပညာကို တပ်တပ်မက်မက် လိုက်စားမိ တော့မှ ဝူရှူးပညာမှာ တော်သည်ဟု သတင်းထွက်နေသော ဂျက်ဖရီကို ရင်မဆိုင်ခဲ့ရတာ ကံကောင်းမှန်း ငယု သိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ငယု ဝူရှူးကို သဲသဲမဲမဲကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်သွားသည်။ ငယု ဝူရှူးကို ၃ နှစ်တိတိ အသည်းအသန် တစ်နေ့မပြတ်ကျင့်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ငယုသည် တောင့်တင်းသန်မာသည့် ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာဘဲ သွယ်လျကျစ်လျစ်ခိုင်မာသည့် မာရေကြောရေ သွက်သွက်လက်လက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ဝူရှူး ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ဆရာမမေရင်ချွမ်က အားတက်သရော စီစဉ်ပေးခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးလို ဝတ်ပြိုင်ရမည် ဆိုသဖြင့် ငယု ပြိုင်ပွဲသို့ မဝင်ခဲ့။ ထိုနှစ်က ပထမရရှိသော မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေးနှစ်ဦးစလုံးသည် ငယု အောက် အဆင့်ငါးဆင့်လောက် နိမ့်ကျလေသည်။ သူ့ဆရာမ မေရင်ချွမ် ၏ နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင်ဖြစ်ရေး ဆိုသော အိပ်မက်လည်း ပျက်၍ သွားသည်။ ဆရာမက 'ငိုသည်။ ငယုက မငိုပါ။ ဝူရှူးလေ့ကျင့်ရေးကျောင်းကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။

ရူဂျူးကျောင်းကို မသွားတော့သော်လည်း ငယုသည် မနက်တိုင်း ငါးနာရီထပြီး အားကစားကွင်းဘက်ကို ပြေးသည်။ အခြေခံရူဂျူးကို မငြီးမငြူလေ့ကျင့်သည်။ သူ့ဆရာမ မေရင်ချွမ်း ဆုံးမခဲ့သလိုပင် အခြေခံမှာ ပညာရဲ့အဆီအနှစ်တွေအားလုံးပါတယ် ဆိုတာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

မနေ့က ရွယ်ကို နှောင့်ယှက်သည့် ငတိကို ခြေထောက်လွတ်ပြီးမှ ဘာရယ်ကြောင့်မသိ ကပ်သီကလေး ခတ်ပြရုံလောက်ပဲဟု စိတ်ကူးလိုက် မိသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်သည် သူ့စိတ်က ဖြစ်စေချင်သလို ကပ်သီကလေး နေရာအတိအကျရောက်သွားသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ ဟိုငတိလည်း ကံကောင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွယ်တို့အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံကလေးထဲက ရိပ်ခနဲဖြစ်သွားသော လှုပ်ရှားမှုက သူ့အတွေးတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရွယ်... များလားဟု တွေးမိတော့ ရင်ခုန်၍ သွားသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ ရွယ်မေမေ... အန်တီ 'ဒေါ်ခင်မိုး'...။

ရွှီခနဲမြည်အောင် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်ပြီးတော့မှ မသင့်တော်ဘူး ဆိုတာကို သတိရသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။ အန်တီက ငယုကို တွေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အန်တီဒေါ်ခင်မိုးဆီမှာ လက်ခေါက်မှုတ်သံအတွက် ဒေါသကို မတွေ့ရပါ။ မျက်နှာပင် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသေးသည်ဟု ငယုထင်သည်။

“ဟယ်... သား လာလေ... စောလှချည်လား လာ... လာ... အန်တီလည်း ခုနကမှ နိုးတာ၊ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ ဘုရားစင်အတွက် ခူးနေတာ... လာ... လာ...”

လှိုက်လှဲဝမ်းသာသော ကြိုဆိုမှု၊ လိုလားပျော်ရွှင်သော ဖိတ်ခေါ်မှု တို့အတွက် ငယု ကျေနပ်သွားသည်။ ရွယ်မေမေ ဒေါ်ခင်မိုးသည် ရွယ်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော ငယုကို ညတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံလာခြင်းသည် ညက သူပြန်အသွားမှာ သူ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာပြောကြမုန်း သိသာစေပါသည်။

“ရွယ်က အိပ်တုန်းပဲလား အန်တီ...”

“အမလေး... မိရွှေရွယ်တို့က ဘယ်တုန်းကမှ ၈ နာရီမထိုးခင် မနိုးဖူးဘူး မောင်... အဲ... မောင်... မောင်ငယုရဲ့...”

ငယု ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မိုး၏ ‘မောင်ငယု’ ဆိုတာကိုလည်း သဘောကျသွား၏။

“မောင်ငယု ဆိုတာ ကောင်းတယ် အန်တီ... အဲဒီအတိုင်းပဲ ခေါ်... ကျွန်တော် ရွယ်ကို သွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်နော် အန်တီ...”

ငယုက ဒေါ်ခင်မိုးကို ခွင့်တောင်းခြင်းမဟုတ် အသိပေးသွားခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မိုး လှမ်းကြည့်တော့ တော်တော်ဝေးဝေးကို ရောက် နေပြီဖြစ်သည်။ ပထမ ဒေါ်ခင်မိုး ယောင်ပြီး လှမ်းတားမလို ဖြစ်သွား သေးသည်။ နောက်တော့မှ ဪ... ဒီကောင်လေးက မိန်းကလေးပါလား... ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးရသည်။

ဒေါ်ခင်မိုးကတော့ ငယုကို တော်တော်လေး သဘောကျသည်။ သူ့ပုံစံက သွက်သွက်လက်လက် ရွယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာကိုမှ မကြောက် သည့်ပုံစံမျိုး... လင်သားက နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ ရွယ်ကို နေရာတကာ ဒေါ်ခင်မိုး လိုက်ပြီး မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါ။ အိမ်မှာနေ၊ ချက်ပြုတ်၊ ဘာသာ ရေးအလုပ်ကလေးလုပ်ပြီး နေတတ်သည့် မိခင်မျိုးမို့ ရွယ်သွားသည့်